உ

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும்வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

"எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி உ௰.] துந்துபி-௵ ஆவணி-௴ [பகுதி ௧௦.

Vol. XX. *August–September–1922.* *No. 10.*

உள்ளுறை.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்
பதிப்பு.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அணா–8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி உ௰.] துந்துபி- ஸு ஆவணி-மீ [பகுதி க௰.

Vol. XX. August–September–1922. No. 10.

மேற்றிசைச்செல்வம்.

(The Wealth of the West)

முதலாம் அதிகாரம்.

முன்னுரை.

1. திருவினானும் அரசினானும் மேம்பாடுற்றுப் பிறநாடுகள் பலவற்றினும் தமது ஆணைசெலுத்திவருகின்ற ஆங்கிலாதி மேலைநாட்டவரது செல்வப்பெருக்கத்துக்கு உரிய காரணங்கள் எவையென ஆராய்வானெடுத்துக்கொண்டாம்.

2. பரந்த இப்பொருளை ஆராயுங்கால் மேலைநாட்டாரது அரசியன் முறையும், புலனெறிவழக்கமும், கலைபயினிலைமையும், பொருள்செயல்வகையும் பிறவும் தெற்றெனப் புலப்படுவனவாம். ஆங்ஙனம் புலப்படவே மனத்தின்கண் ஊக்கம் மேலிட்டு அவர்படைத்த திருவை யாமும் படைப்பதற்கு முயல்வேமாதலின் இவ்வாராய்ச்சி பெரிதும் பயனுடைத்தாமென்க. பண்டைநாளில் நமது முன்னோர் சிறப்புற்றிருந்தாரென்று வாளா புராணம்பாடிக்கொண்டிருப்பதனால் உறுபயன் யாதோ அறியோம், அயனாட்டாரோடு கொள்வனவுங் கொடுப்பனவுஞ் செய்யாதொழியிற் செல்வம் நிலைபெறாது. உயிர்க்குறுதிபயக்கும் உண்மைநூல்கள் நம்மிடத்து ஏராளமாகவுள்ளன; உடற்குறுதிபயக்கும் நூல்கள் அவரிடத்துள்ளன. நமது உண்மைநூல்களை நாம் கொடுப்பதற்குமுன்னமே அவற்றின்சிறப்பையுணர்ந்த மேனாட்டார் தாமாகவே யெடுத்துக்கொண்டனர். அவர் பன்னாள் வருந்திச்செய்த அரிய ஆராய்ச்சியின்பயனைத்

திரட்டிவைத்திருக்கிற எண்ணிறந்தனவாகிய கணிதநூல், வானநூல், ஒளிநூல், ஒலிநூல், மின்னியக்கநூல், அனல்நூல், உடல்நூல், மனநூல், சீவநூல், பொருட்டன்மைநூல், இரசாயனநூல், உலகசரித்திரம், பூகோளவிவரணம், சிற்பநூல், வர்த்தகநூல், முதலியவற்றில் ஒன்றையேனும் நாம் தமிழ்ப்படுத்தவில்லை. என்னே, நம்பேதைமையிருந்தவாறு! இங்ஙனஞ் செய்யாதொழிந்தது ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ்மக்கள் அனைவர் மேலும் பொறுத்த குற்றமாகும். பட்டணவாசிகளாகிய தமிழ்மக்கள் பெரிதும் ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளையே ஆதரிக்கிறார்கள். தாம் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளை ஆங்கிலமொழியிலெழுதி அம்மொழிக்கே மேலுமேலும் மதிப்புண்டாக்குகின்றனர். ஆங்கிலத்திற் கவியெழுதவுந் தொடங்கிவிட்டார்கள்; வேறு நாம் பேசுவதென்ன? கவிசிரேஷ்டராகிய ரவீந்திரநாததாகூர் தமது தாய்மொழியிற் கவியெழுதினமையினாற்றான் உலகத்தாரது நன்மதிப்பைப்பெற்றாரென்பதை ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ்மக்கள் அறியார்கள்போலும். எட்டுமுறை குட்டிக்கரணம்போட்டாலும் தாய்மொழியன்றிப் பிறிதொருமொழியில் அம்மொழியாளரால் முதற்றரத்ததென்று மதிக்கப்படத்தக்க நூலியற்றல் இயலவே இயலாது.

3. இனி உயர்தரக் கல்விக்கழகங்களிற் கல்வியறிவூட்டும் முறையைப் பார்த்தால் தினையளவுமருந்தைப் பெறுவதற்கு மலைமுழுவதையுஞ் சுமப்பிக்குந்தோற்றமாயிருக்கிறது. யோக்கியதாபட்டம் பெறுவதற்குமுயலுகிறமாணவன் தான் தெரிந்துகொண்ட பொருட்டுறையில் நிறைந்த புலமையுடையவனாயிருப்பினும், ஆங்கிலமொழியிற் சொல்வன்மையில்லாதவனாயிருப்பின், தகாதவனென்று தள்ளப்படுகிறான். ஆங்கிலமோ இலக்கணவரம்பில்லாத முரட்டுமொழி; பத்தாண்டுபயிலினும், கருதியபொருளைத் தெளிவுற உரைக்குஞ் சொல்வன்மையைப்பெறுவது மிகவும் அரிதாகும். தாய்மொழியில் உரைத்தால் இனிமையைப் பயக்கத்தக்க பொருட்டுறைகள் வேற்றுமொழியில் உரைக்கப்படின் வெறுப்பைத்தருவனவாம். இதனால் மாணாக்கன் கற்குங்கல்வியில் மனவூக்கஞ்செல்லாதவனாக வருந்துகிறான். இன்னோன்ன பலகாரணங்களால் உயர்தரக் கல்வியறிவும் தாய்மொழியிலே ஊட்டப்படவேண்டுமென்பது மறுக்கொணா உண்மையாகின்றது. யாம் வடநாட்டுக்குப் போயிருந்தபொழுது ஹரித்துவாரத்தில் ஆரியசமாஜத்தாரால் நடத்தப்படும் குருகுலம் என்னும் உயர்தரக்கல்விக்கழகத்தில் இரண்டொரு நாட்டங்கி

யிருந்து கலைபயிற்றுமுறைமையை நன்குகக் கவனித்துப்பார்த்தோம். பன்னீராட்டைப்பிராயத்துச்சிறுவர்களெல்லாம் வடமொழியில்வசனிக்கவும் நூல்களைவாசித் தின்புறவுந் தக்க பாண்டித்தியமுடையவர்களாக விருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். ஹிந்திபாஷைமூலமாக மேலைத்தேசசரித்திரம் பௌதிகசாஸ்திரம் இவையெல்லாம் உயர்வாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இக்கல்விக்கழகத்தில் "வித்தியாலங்காரன்" எனும் பட்டம்பெற்றமாணவன் சென்னையில் எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற மாணவனோடு ஒத்துநோக்கப்படிற் குறைந்தவனுகக் காணப்படான். இவன் தாய்மொழியிற் கல்விபயின்றவனுதலாற் றன்னூர்க்குச்சென்றதும் தான் பெற்றசெல்வத்தைப் பிறரும் அநுபவிக்கும்படி கொடுக்கிருன். இதனல் இவன்பயின்றகல்வி ஆயிரமடங்கு பயன்றருகிறது. நம்நாட்டில் வறியோர் கொடுக்கும் வரிப்பணத்தைக்கொண்டு உயர்தரக்கல்விச்சாலைகள் நடத்தப்படுகின்றன; ஆதலால் இக்கல்விச்சாலைகளினின்று பிறக்கும் கலையறிவு அனைவர்க்கும் பயன்றருவதன்றே நீதியும் மரபு மாகும். குஜராத்வித்தியாபீடம், காசிவித்தியாபீடம் இவற்றில் அனைத்துக்கல்வியும் தாய்மொழிமூலமாகவே தரப்படுகின்றன. வங்காளிபாஷையிலும் அநேக உயர்தர மொழிபெயர்ப்புநூல்கள் வந்துவிட்டன. காளிகட்டத்துச் சர்வகலாசாலையார் தாய்மொழியிலே எல்லாக்கல்வியும் பயிற்றப்படல்வேண்டுமென்னும் சட்டத்தைச் சீக்கிரங் கொண்டுவந்துவிடுவார்கள். ஆந்திர கன்னட மலையாள நாட்டாரும் தம்மொழியைவளர்ப்பதில் முன்னேற்றமடைந்துவருகிருர்கள். இவ்விஷயத்திற் சென்னைச் சருவகலாசாலையாரும் தமிழ்மக்களுமே மிகவும் பிற்பட்டுநிற்கிருர்கள். தமிழில் மொழிபெயர்ப்புநூலெழுத முன்வருவார்சிலர் நிரம்பிய தமிழறிவின்மையான் ஆங்கிலமக்களும் தமிழ்மக்களும் ஒருங்குவெறுக்கத்தக்க பபற்றுப்பச்சரிசிநடையில் (பைந்தமிழும் வெள்ளையர் ஆங்கிலமும் சரிக்குச்சரி கலந்த நடையைப் பயற்றுப்பச்சரிசிநடை யென்றும்.) மணிப்பிரவாளமென்றுற்போல்—நூலெழுதிமுடிக்கின்றுர்கள். இவ்வாறெழுந்த நூல்களால் விளையும்பயன் ஒன்றுமில்லை. ஓரோவழி அயனுட்டுச்சொற்களைச் சேர்த்துக்கொள்வதனுற் குற்றமில்லை; முடிந்தநூல் தமிழ்மணங் கமழ்வதாக விருத்தல்வேண்டும். அல்லாவிடில் நின்று நிலவாது.

4. இத்தகைய எண்ணங்கள் மனத்தில் உதிக்க இராமபிரானுக்கு அணைகட்டுவதற்கு உதவிபுரிந்த சிறிய அணிற்பிள்ளையைப்போலச்

செந்தமிழ்த்தாய்க்கு இயன்ற தொண்டுசெய்யவேண்டுமென்று எண்ணி "மேற்றிசைச்செல்வம்" (The wealth of the west), என்னும் இந் நூலையும், விஞ்ஞானதீபம் (The Light of science) எனப் பின்னு மொரு நூலையும் எழுத ஆரம்பித்தேம். இவை யிரண்டும் சுருக்க நூலாகப் பலவாய பொருட்டுறைகளைத் தம்முள் அடக்கியனவாக இருத் தல்வேண்டுமென்பது எமது எண்ணம். அதிகாரவகையைக்கூற இவ் வுண்மை புலப்படும். இம்முன்னுரைமுடிந்ததும் இரண்டாம் அதிகார மாக மேனாட்டுநாகரிக வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்கி, சுமேரிய, அக் கேடிய, ஆசுரேய, பாபிலோனிய எகிப்திய நாகரிகநிலைமையையும், மூன்றும் அதிகாரத்திலே இப்பொருளையே தொடர்ந்து கிரேக்க, ரோமா னிய நாகரிகம் வளர்ந்து பரந்து மேற்றிசைக்குச்சென்ற வரலாற்றினை யும், நான்காம் அதிகாரத்தில் மத்தியகாலசரித்திரம் என்னும் பெயர்க் கீழ் இருள்பரவியிருந்த ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் அறிவுச்சுடர் புகுந்த வாறும், அஃது கிழக்குத்திசையிலிருந்துசென்று மேற்கில் வெற்றிக் கொடிநாட்டிய அராபியராற் கொடுக்கப்பட்ட கொடையாமென்பதுஞ் சொல்லி, அப்பால் ஐந்தாம் அதிகாரத்திற் கப்பல்வர்த்தகநோக்கமாகப் புறம்போந்த மேனாட்டார் பிறதேசங்களைக் கைப்பற்றியவாறும் தமது வர்த்தகம் கைத்தொழில் இவற்றை விருத்திசெய்யுமுறையிற் பிறநாட் டாரை யறிந்தும் அறியாமலும் துன்புறுத்தியவாறும், உலாந்தாக்காரர் பிராஞ்சியர் போர்த்துக்கிசாதிய ஏனைய மேனாட்டாரை அடக்கி ஆங்கி லேயர் பரந்த சக்ராதிபத்தியத்தை நிலைநிறுத்தினமையுஞ் சொல்லி, அப்பால் ஆறும் அதிகாரத்தில் மேனாட்டு அரசியல்முறையை விளக்கிக் குடிகள் எவ்வாறு தங்களுடைய அரசர்களுக்கு நல்லறிவுறுத்தி வேண் டும்பொழுது நெருக்கித் துன்புறுத்தி யாவராலும்விரும்பப்படத்தக்க சுயஅரசுச்சலாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்களென்பதைச்சொல்லி, ஏழுமுதற் பன்னிரண்டுவரையும் உள்ள அதிகாரங்களில் முறையே மேனாட்டுக்கல்விக்கழகங்கள், விஞ்ஞானநூற்பெருக்கம், மகாயுத்தமும் அதனால்நேர்ந்த மாறுதல்களும், அமெரிக்காது முன்னேற்றம், வேதாந்த ஞானம் மேனாட்டிற் பரவுதல் ஆசியாக்கண்டந் துயிலொழிந்தெழுதல் என்னும் பொருள்களைக் கூறிமுடிப்பாம். விஞ்ஞானதீபமும் பன்னி ரண்டு அதிகாரங்களால் முடியும். முதனான்கு அதிகாரங்களும் உற்பத்தி விளக்கமெனப்பட்டு முறையே சூரிய சந்திரோற்பத்தி (வானநூல்)

மலைகடலுற்பத்தி (பூமிநூல்) தாவரசங்கமோற்பத்தி (தாவரநூல், விலங்குநூல்) மானிடசரீர அமைப்பு (கேசாதிபாதநூல்) இவற்றைக் கூறுவன. எஞ்சிய எட்டு அதிகாரங்களும் தத்துவவிளக்கம் எனப் பட்டு முறையே பொதுவியல், ஒலியியல், அனலியல், ஒளியியல், காந்த வியல், மின்னியல், மின்னியக்கவியல், இரசாயனவியல் என நடப்பன.

5. நாம் கூறப்புகுந்த பொருளெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத் துத் தமிழ்ப்புலவரால் அகம் புறம் என்ன வகுக்கப்பட்ட இருபெரும் பொருட்பகுதியிற் புறத்தின்பால் அடங்குவனவாம். சிந்தையு மொழி யுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாகிய வீடும், உள்ளத்துணர்வால் அநுபவிக்க வேண்டிய இன்பமும் பிறரால் வேறுபடுத்தப்படாத நிலைமையினவாத லின் இவற்றைக்கூறும் அகப்பொருளிலக்கணங்கள் ஒரு காலத்தும் மாறுபடா நிலைமையின. ஆலவாயி லவிர்சடைக்கடவுள் அருளிய அன்பி னைந்திணை, தொல்காப்பியனுருரைத்த அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய விவை ஊழிக்காலத் தும் அழிவுபெறு இலக்கணங்களாம். புறப்பொருளிலக்கணம் அத் தகையதன்று. ஏனைநாட்டாரது நாகரிகமுறையாலும் நமது நாட்டில் ஆணைசெலுத்திவருகின்ற ஆங்கிலரது அரசியன்முறையாலும் விகற்ப முறும்நிலைமையது. இலக்கணநூல் அதிலும் புறப்பொருள் உலக வாழ்க்கைக்கு உபயோகமாகிநிற்றல்வேண்டும். கற்குங்கல்விதானும் உளத்திற்கினிமைபயத்தல், உயிர்க்குறுதிபயத்தல், உலகவாழ்க்கைக் குறுபயனளித்தல் ஆகிய மூன்றுவகையானும் அறத்தையும் பொருளை யும் இன்பத்தையும் வீட்டையும் தருவதாகவேண்டும். தற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் ஏனைய மூன்றுபுருஷார்த்தங்களைப்பெற்றும் இரண்டாவ தானதும் உலகவாழ்க்கைக் குறுபயனளிப்பதுமான பொருளைப்பெறாது வருந்துவதைக் காண்கின்றோம். இதனாற் புறப்பொருணூல்கள் பய னற்றுநிற்பது வெளிப்படையாகின்றது. அரசியன்முறை, மந்திரசபை யமைப்பு, அமர்மேற்செல்லல், பொருள்செயல்வகை இவையெல்லாம் புறப்பொருட்பகுதிகளன்றோ. தற்காலத்துக்கேற்க இவற்றைக்கூறு நூல்கள் ஒன்றுவது தமிழ்மொழியி லில்லையே. இந்நாண்மரபுகள் அறம் பிறழ்ந்தனபோற்றோற்றினும், 'அரசனெவ்வழிக் குடிகளுமவ்வழி' யென்பதற் கிணங்க நம்மாற் கைக்கொண்டொழுகவேண்டுவனவாகின் றன. ஒரு சில உதாரணங்காட்டி விளக்குவாம். வேற்றுப்புலத்துக்

களவினாலே சென்று பசுநிரையைக் கொண்டுபோந்து காத்தற்குரியது வெட்சித்திணை. இது முற்காலத்து மன்னர் போர் ஆரம்பிக்கும் பொருட்டுச் செய்துகொண்டமுறை. இக்காலத்தோ என்றால் மாற்றரசனுக்குச் செய்தியனுப்பி இன்ன இன்ன கொள்கைகளுக்கு அவன் உடன்படாதவழி அமர் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று அறிவித்து அமர் ஆரம்பிப்பது முறை. வில்லும் கணையும் இக்காலத்து அமர்முறைக்குப் பயன்படா. அமர்மேற்செல்லுமுறை முற்றுமே இக்காலத்து வேறுபட்டது. இனிச் சட்டசபையமைப்பினைநோக்குவோமாயின் இந்நாளிற் குலம் கல்வி யிவற்றினும் பார்க்கப் பொருட்செல்வமே பெரிதும் வேண்டற்பாலதாகத் தோற்றுகிறது. பொருளில்லாதார் குடிப்பிறந்தாராயினும் ஞானமிக்காராயினும் ராஜமந்திரத்தில் இடம்பெறார். இந்நாளிலுள்ள சட்டசபையில் விசுவாமித்திரருக்கும் வசிட்டருக்கும் இடமில்லை, இவர்கள் தினையளவும் பொன்னில்லாத துறவிகளாதலின். காருண்ய அரசாங்கத்தினர் சிறிது சிறிதாகவேனும் நமக்குச் சுயவரசுச்சலாக்கியத்தைத் தந்துவருகிற இந்நாளில் அவ்வகையாகிய சலாக்கியத்தைப்பயன்படுத்த வேண்டிய அறிவினை விருத்திபண்ணிக்கொள்ளுதல் அவசியமல்லவா? இந்த விஷயத்தில் வர்த்தமானப்பத்திரிகைகள் பெரிதும் முயன்று வருகின்றன. ஆயினும் ஆராய்ந்தமைத்தநூல் இல்லாதவழித் தெளிவுற விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுதல் கூடாது.

6. இக்காலத்திற் புறப்பொருளாராய்ச்சியே குறைந்துபோயிற்று. இன்னான் என்றிரங்குகிற மன்னைக்காஞ்சி சரமகவிகளில்வெளிப்படுகிறது. யாக்கையுஞ்செல்வமும் இளமையும் நிலையா என்று அழுகிற அழுகையே தமிழ்வாணருக்கு இயல்பாயிற்று. நிலையாப்பொருள்களைவிடுவாரோ மிகச் சிலர்; அவற்றைப்பற்றியணைத்துக்கொண்டு தேடித்துய்ப்பதற்கு வலியின்மையால் "நிலையா, நிலையா" என்று பொய்க்காஞ்சிபாடி யிம்மை மறுமைச்சுகத்தை யிழப்பவரே மிகப்பலர். இனிப் பாடாண்டிணையை யவமதித்து ஆண்மையில்லா அசடர்களுக்குப் பாட்டிசைத்து அவர் தலைக்கடையிற் காத்திருந்து வன்சொற்களையே பரிசிலாகப்பெற்று மீளுகிற தமிழ்வாணர் பலர். இவ்வாறு இயல்பிற்றிரிபுபட்ட காஞ்சியும் பாடாணும் ஒழிய ஏனைய ஆண்டன்மைக்குரிய வாகை தும்பை முதலிய புறப்பொருட்பகுதிகள் மறைந்தொழிந்துவிட்டன. கவிநயவினிமையையும் பிறவினிமையையும்தருகிற அகப்பொருணறவினையுண்டு மதுவுண்டு

மயங்கியவண்டைப்போலச் செயலின்றிக்கிடந்தோம்; அடிமைத்தன்மையும் வந்தெய்திற்று. ஐயோ! இந்நிலைமை யினி வேண்டாம். வீரத்தையும் ஆண்மையையுந் தருகிற புறப்பொருளை நாடுவோம். தவராஜசிங்கமாகிய விவேகாநந்தசுவாமி சொல்லுகிறார். "எழுந்திருங்கள், சோம்பலையும் மூடத்தனத்தையும் வீசியெறிந்துவிட்டு வெளியேஉலாவி உலகத்தின் ஏனைய பாகங்களிலுள்ள மாந்தர்கள் முன்னேற்றமடைந்துகொண்டு போவதைப் பாருங்கள். எத்தனைநாளைக்கு மூலையில் ஒதுங்கிக்கிடக்கப் போகிறீர்கள். நீங்கள் சுத்தவீரர்களின்வழிப் பிறந்தவர்கள் என்பதை மறந்துவிட்டீர்களா? சூரனுக்கு உயிர் துரும்பு; தேசமுன்னேற்றத்துக்காக உயிரையுங்கொடுக்கத் தயாராயிருக்கும்வாலிபர்கள் ஆயிரக்கணக்கானபேர் முன்வரவேண்டும். மேனிலையையடைவதற்கு முயலுவோம். அம்முயற்சியில் உயிர்போனாலும் போகட்டும்". முந்நாளில் இருந்த நமது தமிழ் நாட்டுத்தாய்மார் எவ்வளவு வீரம்படைத்தவராக விருந்தார்கள்.

"நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவன் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே"

இது முன்னாளியல்பு.

"தந்தை மதியினுஞ் சாலுநன் மதியோன்
என்மகன் தீரன் எசமான் கோபித்
தெட்டி யுதைத்த காலினைப் பற்றி
முத்த மிட்டு முன்னின்று பணிந்து
ஐயநின் காலுக் கடிமைதுயர் விளைத்தனன்
என்னக் கூறி யீரைந்து வெண்பொன்
சம்பள வுயர்ச்சி சாலப் பெற்றனன்"

என மகிழ்வது இந்நாளியல்பு. நாம்அறிந்த வரையிற் றமிழ்நாட்டாரனைவரும் சாதிமத பேதமில்லாது கைக்கொள்ளத்தக்கநூல் ஒன்றுஉளது. அது புறநானூறு. இனி, "மேற்றிசைச்செல்வத்தை ஆரம்பித்து மேனாட்டூநாகரிகம்வந்தவாலாற்றினைச் சொல்லத்தொடங்குவாம்,

இரண்டாம் அதிகாரம்.

நாகரிகவரலாறு.

1. அழகு, அன்பு, ஞானம், கவித்துவம் இவற்றைப்பெருக்கி, மேலைநாடனைத்தும் உய்யுமாறு அறிவுச்சுடர் பரப்பிநின்றது அத்தேனநகரம். இந்நகரவாசிகள் தமது நாட்டை ஹேல்லாஸ் என்றும் தம்மை ஹேல்லேனியர் என்றும் பெயரிட்டுவழங்கினர்கள். இவர்களுள் ஒரு பாலாருக்கு அயோனியர் என்று பெயர். இம்மொழியின்சிதைவே யவனரென்பது. இதனல் நமது நூல்களில் யவனபுரம் என்று குறிக்கப்பட்டது இவ் வத்தேனநகரத்தையே யென்பது தெளிவாகின்றது. அஃதன்றியும் வடமொழியில் வானநூலியற்றிய ஆசிரியராகிய வராகமிஹிரர் யவனபுரத்துக்குக்கூறிய தேசாந்தர அக்ஷாம்ச பாகைகளை நோக்குமிடத்து அத்தேனநகரமே யவனபுரம் என்பது நிச்சயமாகின்றது. யவனபுரத்திலே கவிசிரேஷ்டர்களும் தத்துவநூலாசிரியர்களும் பலர் இருந்தமையினல், பிறநாடுகளிலிருந்து மாணவர்கள் அங்குச்சென்று கல்விபயில்வது இயல்பாகவிருந்தது. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அத்தேனநகரத்தார் தமது நாகரிகத்தைப் பிறருதவியின்றி வளர்த்துக்கொண்டார்களோ வென்றல், இல்லை. இவர்கள் எழுத்துமுறையைப் பினிசியரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதாகவும், தத்துவஞானத்தை எகிப்தியரிடமிருந்து உணர்ந்துகொண்டதாகவும் பூர்வீகநூல்களிலே கூறுகிறார்கள். ஆராயுமிடத்துப் பாதகண்டத்திலிருந்தும் இவர்கள் பல விஷயங்களை யறிந்துகொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்விஷயத்தை யடுத்த அதிகாரத்தில் விரித்தெழுதுவாம். எகிப்தியருடைய நாகரிகம் மிகவும் பூர்வீகமானது. அசுர் என்னும் பட்டணத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட ஆசுரேயநாட்டின் நாகரிகம் எகிப்தியநாகரிகத்துக்கும் முந்தியது. இவ்வாசுரேய நாகரிகந்தானும் பாபிலோனிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றியது. பாபிலோனிய சீர்திருத்தம் சுமேரிய அக்கேடிய நாகரிகத்தின்வழிவந்தது. இங்குக்கூறியன யாவும் ஆராய்ந்து தாபிக்கப்பட்ட உண்மைகள். சுமேரிய அக்கேடிய நாகரிகத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பூர்வீகநாகரிகத்துக்கும் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

2. ஈற்றிற் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரபல ஐரோப்பிய பண்டிதர்களாகிய ஸர். எச். எச். ஜான்ஸ்டன், எச். ஜி. உவெல்ஸ்,

உவில்விறட்ஸ்காவேன் பிளன்ற், ஹக்ஸ்லி இவர்கள் சொல்வதை மொழிபெயர்த்து எழுதுவாம். முன்னையோர் இருவருஞ்சொல்வது, புதிய ஆராய்ச்சி முறையின் முடிபாகக் கண்டது; பிஷப் கால்டுவேல் பண்டிதருடையகொள்கைக்கு மாறுபட்டது; யுக்திக்கு ஏற்றதாகத் தோற்றுகிறது. அதுவருமாறு:—உலகத்தில் முதன்முதற் கட்டிடங்களையும் பட்டணங்களையும் உண்டாக்கியவர்கள் சுமேரியரென்னுஞ் சாதியார். இவர்கள் யூதவகுப்பு ஆரியவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களல்லர்; எங்கிருந்து வந்தார்களோ தெரியவில்லை. இவர்களுடையபாஷை பலுக்கிஸ்தானத்தின் சிலபாகங்களிலும் காக்கேசியமலைநாட்டிலும் உள்ள பாஷைகளையும் ஸ்பானியாவில் ஒருபாகத்திற் பேசப்படுகிற பாஸ்க் என்னும் பாஷையையும் ஒத்திருக்கிறது. இப்பாஷைகளெல்லாம் திராவிடமொழிகளோடு நெருங்கியசம்பந்த முடையன. சுமேரியர் கோபுரத்தோடுகூடிய கோயில்களைக் கட்டினார்கள். நிப்பூர் என்னும் இடத்திலே தமது பிரதான தெய்வமாகிய "எல்—லில்" என்னுஞ் சூரியதேவனுக்கு ஒருகோயிலைக் கட்டியிருந்தார்கள். பிளன்ற், ஹக்ஸ்லி இவர்கள் சொல்லுவது:—எகிப்தியரும் திராவிடரும் ஒரே குலமுறையில் வந்தவர்களாகவிருத்தல் வேண்டும். முன்னுளிற் கறுப்பென்றும் வெள்ளையென்றுஞ் சொல்லக்கூடாத மங்கல்நிறத்தினராகியவரும் மிகவுஞ் சீர்திருத்தமெய்தியவருமாகிய ஒருசாதியார் ஐரோப்பாவில் இங்கிலாந்து பிராஞ்சு ஸ்பானியா என்னுமிவற்றிலும், மத்தியதரைக்கடலின் இருபக்கத்திலும், எகிப்திலும், இந்தியாமுழுமையிலும், சீனதேசத்திற் பசிபிக் சமுத்திரக்கரையிலும், அமெரிக்காவிற் பீரு மெக்சிகோஆகிய இரண்டுநாட்டிலும் பரவியிருந்தார்கள். இவர்கள் சூரியனையுஞ் சர்ப்பங்களையும் சமயக்கொள்கைகளிற் சம்பந்தப்படுத்தியும், இன்றும் இந்தியாவில்வழங்குகிற சுவஸ்திக அடையாளத்தையு மங்ஙனே சமயக்கொள்கைகளிற் கொண்டும் வந்தவர்கள். இவர்கள் கிறிஸ்தவாப்தத்துக்குப் பதினையாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டவர்கள். அதுமுதல் கி. மு. ஆயிரம் ஆண்டுவரையும் அதாவது பதினாலாயிரவருடத்துக்கு இவர்களுடையநாகரிகம் நிலைபெற்றிருந்தது; வடக்கிலிருந்துவந்த வெள்ளைநிறமுள்ள ஒருசாதியார் இவர்களைத் துரத்திவிட்டார்கள். ஐரோப்பாவின் தெற்கு மேற்குப் பாரிசங்களிற் புதியகற்காலத்தினர் ஆகிய இவர்கள் குறைந்தபடி பத்தாயிரம் வருஷங்களுக்குத் தமது பாஷையைப் பேசிக்கொண்டுவந்தார்கள். ஆரியபாஷை

வருதலும் இவர்களுடையமொழி அருகி மறைந்துபோயிற்று. சென்ற வருஷத்திற் கிதீற் என்னுந் தீவி லகப்பட்ட கற்சாசனங்களையாராய்ந்த ஸர். எச். எச். ஜான்ஸ்டன் என்னும் பண்டிதர் கிறிஸ்தவாப்தத்துக்கு மூவாயிரம்வருஷத்துக்குமுன்னுள்ள அச்சாசனங்களில் எழுதப்பட்ட மொழியும் திராவிடமொழியோடு சம்பந்தமுடைய தென்கிறார்.

3. உற்றுநோக்கும்போது எகிப்தின் பிரதானநதியாகிய நீலநதி, சுமேரியதலைநகராகிய நிப்பூர் எல், வேல் என்னுங் கடவுட்பெயர்கள் தமிழ்மொழியாகவிருக்கின்றன. பின்னும் யவனமொழி எழுத்துக்களின் வடிவம் தமிழெழுத்துக்களோடும் கிரந்தலிபியிலுள்ள எழுத்துக்களோடும் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை விரிவாக யவன நாகரிகத்தை யாராயுமிடத்து ஆராய்வாம். சுமேரிய அக்கேடிய சமயக் கொள்கைகளும் விசாரிக்கத்தக்கன. முதலிலே இவர்களது அரசியல் நாகரிகத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி அப்பாற்செல்வாம். எரேக் என்னும் சுமேரியபட்டணத்திலே கிறிஸ்துவுக்குமுன் இரண்டாயிரத்தெழுநூற் றைம்பதாம் ஆண்டிலே சார்கோன் என்னும் அக்கேடியசாதியானொருவன் தன்னுடைய வல்லமையினாலே சக்கரவர்த்தியாகிப் பாரஸீகவிரிகுடாமுதல் மத்தியதரைக்கடல்வரையுமுள்ள தேசங்களை ஆண்டுவந்தான். இவன் திருத்தமுற்ற சுமேரியமொழியையே அரசபாஷையாகக் கொண்டு தனதுநாட்டைச் சுமேரியஅக்கேடியம் என்று வழங்கினான். சிலகாலத்திற்குப்பின் கிழக்கிலுள்ள ஏலம் என்னும் தேசத்தவரும் மேற்கிலுள்ள அமோர் தேசத்தவரும் இந்நாட்டை நெருக்கி யுத்தஞ் செய்தார்கள். அமோரியர் வெற்றிபெற்று கி. மு. ஆண்டு இரண்டாயிரத்திற் பாபிலோனிய நகரத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். இவர்களது அரசன் பெயர் ஹம்முருபியென்பது.

(தொடரும்)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம், திருமயிலை, சென்னை. — பண்டித-மயில்வாகனன் B. Sc., (Lond.)

ஐயவினாவுக்குவிடை.

கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம் கைகேசிசூழ்வினைப் படலத்திலுள்ள "மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார்" என்ற செய்யுளில் 'ஒத்தார்' என்ற வினைமுடிபுகளுக்கு ஹேதுக்களெவையென்றும், 'சாதுகை'க்குப் பொருளியாதென்றும் ஸ்ரீமத் சி. சிவசங்கர ஐயர் சென்ற ஆனிமாதத்துச் "செந்தமிழ்"ப்பகுதியிற் கேட்டிருக்கிறார். அச்செய்யுளின் இரண்டாவதடியில்," "மாந்தரெல்லாம்" என்று ஸ்ரீமத் சிவசங்காஐயரெழுதியிருப்பது "மகளிரெல்லாம்" என்றிருக்கவேண்டும். திருமயிலைவித்வான் சண்முகம்பிள்ளையவர்களின்பதிப்பிலும், சோடசாவதானம் தி. க. சுப்பராயசெட்டியாரவர்களின்பதிப்பிலும், "மகளிரெல்லாம்" என்ற பாடமே காண்கிறது. 'மாந்தர்' என்றதன்பொருள் ஆண்மக்களாதலால், 'மாந்தரெல்லாம் சீதையையொத்தார்' என்னல் தக்கவுவமமாகாது.

'சாதுகைமாந்தர்' என்றதொடர் சற்குணத்தையுடையபுருடர், சாந்தமிக்கமனிதர் என்று பொருள்படும். சாதுகை=சற்குணம், சாந்தம் சாது என்ற வடமொழியின்பொருளஃதே. வடமொழிவழக்கில் க, கஃ, (கன்) என்ற எழுத்துப் பதங்களினீற்றில் அசைநிலையாகப் பொருளின்றிச் சேர்த்துப் பிரயோகித்தல் பின்கூறுந் திருட்டாந்தங்களால் விளங்கும். உதாரணம் :—

அவிக=அவி=ஆடு, சூரியன் ;
மணிக=மணி=ஆபரணம் ;
பாலக=பால=சிறுவன்.

அவ்வாறே சாது, சாதுக என்றாய்ச் சாதுகை என்று திரிந்தது.

பின்னர் இச்செய்யுளிலடங்கிய உதாரவணியைவிளக்க ஐயரவர்கள் வேண்டுகின்றனர். பாட்டிற்கூறிய ஒவ்வொரு இனத்தவர்க்குமுள்ள மகிழ்ச்சிமிகுதியைக்குறிப்பான் கூறிய ஒப்புமையைத் திருமயிலைவித்வான் சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் இப்பாட்டினுரையில் விரிவாய் விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அது வருமாறு :—

கற்புடையார் கணவனையன்றிமகிழாமையாற் சீராமன் முடிபுனைவனாகமகிழ்வது கோசலை தன்மகனரசுபெறுவதுபோல்வதாகலின், 'கற்பின்மிக்கார் கோசலைமனத்தை யொத்தார்' என்றும், அந்தணர் தம்

வேள்விக்கிடையூறில்லாமைமகிழ்தலின் வசிட்டனையும், ஏனையமகளிர் காதலா னுடி மகிழ்தலின் 'சிதைபையும் ஒத்தார்' என்றும், அவள் திருவின் திருவவதாரமாகலின், 'திருவினையொத்தாள்' என்றும், நகர மாந்தரெல்லாம் தங்காதற்புதல்வன்போன்மகிழ்கின்றமையின், 'தயா தன்றன்னையொத்தார்' என்றுங் கூறினர்.

கே. ஜி. சேஷையர்,
திருவநந்தபுரம்.

ஓர் ஐயநீக்கம்.

சென்ற ஆனிமாதச் செந்தமிழ்ப்பகுதியிலே, நண்பரொருவர் "மாதர்கள் கற்பின்மிக்கார்" என்னுங் கம்பராமாயணச் செய்யுளின் பொருளுணர்ச்சியிற் சிறிது ஐயப்பாடுற்று வினவியிருந்தார். அப்பாட்டின்கண் வேறுளமாந்தரெல்லாம் என்று எழுதியிருப்பது, வேறுள மகளிரெல்லாம் என்றும், சாதுகை மாந்தரெல்லாம் என்றிருப்பது சாதகை மாந்தரெல்லாம் என்றும் இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. எனவே அச்செய்யுள்,

"மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார்கோசலைமனத்தையொத்தார்
வேதியர்வசிட்டனொத்தார்வேறுளமகளிரெல்லாஞ்
சிதைபையொத்தாரன்னள்திருவினையொத்தாண்மற்றைச்
சாதகைமாந்தரெல்லாந்தசரதன்றன்னையொத்தார்"

என்று படிக்கத்தக்கது. இனி அதன் பொருள் பின்வருமாறு காண்க.

இரவிடைநிகழ்ந்த கைகேயிசூழ்வினையறியாத நகரமாந்தர்கள் விடிவுகண்டெழுந்து இராமபிரான்முடிபுனைதிருநாளென்று உவகைகூர்ந்து பரபரப்புடையராய் அவரவர்புரிதொழில் நிகழ்ச்சி கூறுவான்றொடங்கிக் கீழிரண்டுபாட்டானும் முறையே மாதரும் மைந்தரும் மகிழ்வடைதல் பொதுவகையாற்கூறி மேற் சிறப்புவகையால் விரிக்கின்றார் மாதர்கள் கற்பின்மிக்கார் என்றுதொடங்கி.

மாதர்கள் கற்பின்மிக்கார் என்றது, மக்களைப்பெற்று மனையறத் தின்மாண்புமிக்க முதுமகளிரெல்லாரும் என்றவாறு. கோசலை மனத்தையொத்தார் என்றது, தத்தம் புத்திரனுக்குத் திருமுடிசூட்டும் திருவிழாவாகநினைந்து இல்லங்களை அணிந்து,வந்தவந்த சுற்றத்தவர்க்கு நல்வரவுகூறி விருந்துபடைக்கவேண்டுவனவும் பிறவும் புரிந்திருந்ததன்மையாற் கோசலைமனம்போலும் மனமுடையராயினர் என்றவாறு.

வேதியர் வசிட்டனொத்தார் என்றது ஓதியுணர்ந்தவராய வேதியர்க ளெல்லோரும் தம்மானவற்குத் திருமுடிசூட்டும் திருநாள் விடிகிற தென்றெண்ணி நான்காம்யாமத்தே பள்ளியுணர்ந்தெழுந்து நன்னீர் தோய்ந்து காலைக்கடன்கழித்துத் தூய்மையுடையாராய் அரசிருக்கையிற் றடையின்றிச் சென்று ஆதனங்களிலமர்ந்து அபிடேகத்துக்குரிய மந்திரஜபங்களைச்செய்துகொண்டிருத்தலான் வசிட்டனோடொப்பாயினர் என்றவாறு.

வேறுள மகளிரெல்லாம் என்றது, இல்லறவொழுக்கம்பயில் வோரும் பிறருமாகிய இளமகளிரெல்லாரும் என்றவாறு. சீதையை ஒத்தார் என்றது, செல்வத்திற் குறைவிலாதலாற் சிறந்த திருநாளணி களாலும் ஆடைகளாலும் பொலிவுபெறச்சிங்காரித்துத் தனதுநாயக னுடைய முடிசூட்டு மங்கலநாளைக்காணும் விழைவுடையசீதையிற் சிறி தும் தாழாதுவிளங்கினரென்றவாறு.

அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள் என்றது, அத்தகைய சீதையோ வென்னில் இராமாபிடேகம் பொருந்துதற்கிருந்த நெருநலொருநாளைப்பிரி வாற்றாளாய் இராமபிரானையடைதற்கு மிகவும்விதுப்புற்றுநிற்பதுபற்றி அவ்வாறிருக்குந் திருவினுக் கொப்பாயினாளென்றவாறு. ஈண்டுநெருந லொருநாளைப்பிரிவு என்றது, இராமன் வசிட்டரிடத்து அரசியல்பற்றிய உபதேசம்பெறுதற்பொருட்டுச் சீதையைப்பிரிந்து விரதவொழுக்கினை மேற்கொண்டதைக்குறித்தது. திருவென்றது இங்கு ராஜ்யஸ்ரீயை. அரசியற்றிருவும் தனக்கு நாயகனாக இராமபிரானை விரைவினடைதற் கவாவினள். அஃதேபோற் சீதையும் விரைவினில் இராமனோடுடன்வீற் றிருக்கும் முடிபுனைகடிகையை முன்னுற அவாவிநின்றனளெனப் பொருந்துமாறு நோக்கிக்கொள்க.

மற்றைச் சாதகைமாந்தரெல்லாம் என்றது, சாவக்கடவ மூப்பான் முதிர்ந்து தளர்வெய்தி எழுந்து விழுந்து புறண்டு உருண்டு வருந்தும் மாந்தர்களெல்லோரும் என்றவாறு. தசரதன்றன்னையொத்தார் என்றது, இராமனை முடிசூட்டிப்பார்க்கும் பாக்கியமில்லாமையை எண்ணி மன மொழிமெய்களால் வருந்துதலால் அத்தகைமையுடைய தயாதனுக்கு ஒப்பாயினர் என்றவாறு. தயரதன் அந்நிலையடைந்திருந்தமை சந்தர்ப் பத்தைநோக்க வெளிப்படை; பிறவும் அன்ன.

T. N. அப்பனையங்கார்,

மதுரை.

ஐயவினாவுக்குவிடை.

———:(o):———

சென்ற ஆனிப்பகுதியில் ஸ்ரீமத். சி. சிவசங்கரையரவர்கள், திரிசிரபுரம் மஹாவித்வான் மீநாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய துறைசையந்தாதிச்செய்யுளொன்றுக்குப் பதவுரையெழுதும்படிகேட்டிருந்தார்கள். அச்செய்யுளும் அதற்குப் பதவுரையும் வருமாறு:—

வதனமைந்தான்குஞ்சியாகாயன்சேய்முனம்வந்தநம
வதனமைந்தான்குஞ்சிதையாவியமன்றன்வாழ்வுமைந
வதனமைந்தான்குஞ்சிசூழ்வயற்கோமுத்திமன்னினிய
வதனமைந்தான்குஞ்சிதபாதமேபல்வளத்திருவே.

(பதவுரை) வதனம் ஐந்தான்—ஐந்து திருமுகங்களையுடையவன்; குஞ்சியாகாயன்—அண்டத்தையளாவிய சிகையையுடையவன்; சேய்முனம்வந்த நமவதன்—மார்க்கண்டன்முன்வந்த நமனைக்கொன்றவன்; நமைந்தான் கும் சிதைபா இயமன்றன் வாழ்வு—ஆணவ இருள் நீங்காத இயமனென்னும் ஒருசூரியனது வாழ்வினைக் கெடுத்தவன்; உமை நவதனம் மைந்தான்—உமாதேவியினது புதுமையாகிய தனத்துக்குக் குழைந்தவன்; குஞ்சிசூழ்வயற் கோமுத்தி மன் இனிய அதன் அமைந்தான்—பறவைக்குஞ்சுகள் சூழ்ந்திருக்கின்ற வயலையுடைய கோமுத்தியாகிய நிலைபெற்ற இன்பத்தையுடைய அதனிடத் தமைந்தெழுந்தருளியிருந்தவன்; குஞ்சிதபாதமே பல்வளத்திருவே—அவனுடைய நடனபாதமே பலவளங்களையுந்தரும் பெருஞ்செல்வமாம்.—எ—று.

இங்ஙனம்,
திருவாவடுதுறைபாதீனவித்துவானும்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்சைவநூற்பரிசோதகருமான
சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

'நந்திக்கலம்பகம்'

சமீபகாலத்தில், தேசசரித்திரசம்பந்தமான ஆராய்ச்சி விருத்தியடைந்துவருவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. தென்னிந்திய பூர்வீக அரசர்களைப்பற்றியும், அவர்காலத்து நாகரிகத்தைப்பற்றியும் தமிழ் நூல்கள் விரிவாய்ப் புலப்படுத்துகின்றன. எனினும், சேரசோழபாண்டிய வம்சங்களைக்குறித்தமட்டில், தமிழில் வெகுவாக நூல்கள் அகப்படு

கின்றனவேயொழிய அவ்வம்சத்தைப்போற் பிரக்யாதிபெற்றிருந்த பல்லவ அரசர்களைக்குறிக்கும் தமிழ்நூல்கள் பல இல்லாதது வியப்பையும் துயரத்தையும் தருகிறது. பெரியபுராணத்திலும், தேவாரத்திலும், நாலாயிரப்பிரபந்தத்திலும் மட்டும் சிற்சிலஇடங்களிற் குறிப்பாகப் பல்லவ அரசர்களின் புகழும் கீர்த்தியும் வெளிவருகின்றனவேதவிரப் பழைய தமிழ்நூல்கள் ஒன்றிலும் பல்லவசக்ரவர்த்திகளின்பெருமையைக் குறிப்பிடக்காணேம்.

இதன்காரணம் என்னவென்று நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியவில்லை. பல்லவசக்ரவர்த்திகளைக்குறிக்கும் பலநூல்கள் தமிழிலிருந்து அழிந்து போயினவோ அல்லது, சில சரித்திரக்காரர்கள்சொல்லும்வண்ணம், பல்லவர்கள் தென்னிந்தியாவிற் புதிதாகக்குடியேறினமையாலும், அவர்கள் இந்தியாவுக்குப் பாரசீகத்தையடுத்த பிராந்தியங்களிலிருந்து வந்த காரணத்தாலும் அன்னியரென்று அவர்களைக்குறித்து தமிழ்ப்புலவர்கள், பிங்கலந்தைநிகண்டையொட்டிப் "பல்லவர் கயவர் பதகர் நீசர்" என்று ஒருவித இகழ்ச்சியால் நூல்கள் இயற்றுதொழிந்தனரோ அறியோம். எது எவ்வாருயினுமாகுக. பல்லவசக்ரவர்த்திகளுடைய கீர்த்தியும் புகழும் அளவற்றன. மஹேந்திரவர்மன்காலத்தும், அவனது புத்திர பௌத்திரர்கள், நாசிம்மவர்மன், பரமேச்வரவர்மன், ராஜசிம்ஹன் முதலானோர்காலத்திலும் கட்டப்பட்ட கோவில்களும், இரதங்களும், தடாகங்களும், மலைக்குகைகளும் இற்றைக்கும், அவர்களின்பெருமையை நன்கு விளக்குகின்றன. இம்மன்னராற் பல்லவக்ரந்தத்திலும், புராதனத்தமிழிலும் எழுதப்பட்டிருக்கும் சாஸனங்கள், அவர்களின் தெய்வபக்தியையும், தருமசிந்தையையும், போர்வலியையும் வெகுநன்ருய்ப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர்கீர்த்தியைக் "கலிங்கத்துப்பரணி", "விக்கிரமசோழனுலா" முதலிய தமிழ்நூல்கள் புகழாதொழிந்தமை மிகவும் வியப்பைத் தருகிறது.

ஆனாலும், இற்றைக்குச் சற்றேறத்தாழ 20, 30 வருஷங்களுக்கு முன்னர், "நந்திக்கலம்பக"மென்ற ஒருதமிழ்நூல் சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. இந்தநூல் இப்பொழுது கிடைப்பதருமையாயிருக்கிறது. இந்நூல் நந்தி என்னும் பல்லவஅரசனின் இளையதம்பியாற் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வரசன் கி. பி. எட்டாவது நூற்ருண்டின் இறுதியில் ஆண்டிருந்த "தெள்ளாறெறிந்த" நந்திவர்மன் என்று தெரிகிறது. இந்நூலிற் சற்றேறத்தாழ 115செய்யுட்கள் உள. இது, கையெழுத்துப்பிரதிகளிலிருந்து அச்சிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

இந்நூலால் நந்திவர்மன் என்னும் அரசனைக்குறித்துத் தெரியக் கிடக்கும் விஷயங்கள் பின்வருமாறு:—

இவன் பல்லவவமிசத்தவன் (செ 1, பல்லவர்தோன்றல் பைந்தார் நந்தி) (பல்லவர்கோனந்தி, செ 15). இவனது தலைநகரங்கள் கச்சி, மல்லை, மயிலை என்பன என்பது 8, 10, 22, 1, 3, 46,-14, 69 செய்யுட்களால் விளங்குகிறது. இவனது ராஜ்யாதிகாரம், "காவிரிவளநாடன்" (செ 74) "கோங்கர்", (செ 41) "அளகைநாடன்" (செ 39) என்பனவற்றாலும் இன்னும், "குடக்குடைவேந்தன்" என்பதாலும், வெகுவிஸ்தாரமாயிருந் திருக்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. வடவேங்கடத்துமன்னரும் இவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தனர் என்றும் (செய் 55, 67) தெரிகிறது.

நிற்க, இவ்வரசன் தெள்ளாற்றிலும், பழையாற்றிலும், வெள்ளாற்றிலும், நல்லாற்றிலும் (செ 2, 31, 23, 61) தனது பகைவரை முறிய அடித்ததாகப் புகழப்படுகிறான். இவற்றுள், தெள்ளாற்றில் அடைந்த வெற்றியே மிகவும் பெருமைவாய்ந்திருந்தபடியால் இவன் சிலாசாஸனங்களில், "தெள்ளாறெறிந்த" நந்திவர்மன் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறான். இவற்றுள், தெள்ளாறு என்பது வந்தவாசித்தாலுக்காவில் இருப்பதாகத்தெரிகிறது.

நிற்க; நந்திவர்மன் தமிழ்ப்புலவரைப் பெரிதும் ஆதரித்தானென்பது "பைந்தமிழை ஆய்கின்ற நந்தி" "செந்தமிழின் சாற்றைப்பிழிந்து செழுஞ்சிதச் சந்தனமென்றியாரேதடவினர்" (செய்–104) என்பதனால், தெரிகிறது.

இவ்வரசனுக்கு நந்திவர்மன் என்னும் பெயரைத்தவிர, "வரதுங்கன்", "உக்கிரமகோபன்", "அவனிநாரணன்" முதலான பல கௌரவப் பெயர்களும் இருந்தனவென்றும், இந்நூலைப்படிப்பதால், தெரிகிறது.

மேற்கூறியவற்றால், "நந்திக்கலம்பக" மென்னும் தமிழ்நூல், சரித்திரவாராய்ச்சி செய்பவர்க்குப் பெரிதும் உபயோகப்படுமென்பது நன்கு புலனும். எனவே, சரித்திரசம்பந்தமான அந்நூலைப் பிழையறப் பரிசோதித்து வெளிப்படுத்தத் தமிழபிமானிகளை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

125 Coral Merchant St.
G. T. Madras. } T. R. கோபாலசாமி.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழ்மொழிக்கு வடமொழி செவிலித்தாயாகுமா?

கடந்த 'செந்தமிழ்' 8-ஆம் பகுதியிற் 'பாணினீயலகுதீபிகை' யென்னும் பொருள்பற்றித் திருவநந்தபுரத்துத் திருவாளர் வையாபுரிப் பிள்ளை B.A., B.L., அவர்கள் ஒரு கட்டுரை யெழுதியிருந்தார்கள். அதன்கண், ஆரியமென்னும் வடமொழியே தமிழ்க்குத் தாய்மொழியாகி, அற்றைநான்முதலாக வின்றுகாறும் வளர்த்துவருகின்றதென்பது அவர்களுக்கு உடம்பாடாகின்றது. அதனை வலியுறுத்த அவர்கள் எடுத்துக்காட்டு மேதுக்கள் பின்வருவன:—

க. உலகியல்வழக்கானும் புலநெறிவழக்கானுந் தமிழ்மொழியின்கண் திகழ்கின்ற மொழிகளுட் பெரும்பான்மையவெல்லாம் வடமொழிச்சொற்களாதல்.

உ. 'இலக்கணக்கொத்து' நூலார் 'அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்று-ளொன்றே யாயினுந் தனித்தமி ழுண்டோ' வென வினவுவது.

ங. தமிழ் நல்லிசைப்புலவர் நூற்குரியபொருள்களென வெடுத்துக்கொண் டுரைத்தவெலாம் வடமொழி நூற்பொருள்களாதல்.

ச. அகத்தியந் தொல்காப்பியமுதலிய தமிழிலக்கணங்கட்குப் பாணினீயமும் ஐந்திரமும் முதனூலென்னும் 'பிரயோகவிவேகநூலா'ர் கூற்று.

ரு. மாதவச்சிவஞானயோகிகள் 'வடமொழியுணர்ந்தார்க்கன்றித் தமிழியல்பு விளங்கா'தெனக் கிளக்கும் 'தொல்காப்பிய முதற்சூத்திர விருத்தி'க் குறிப்பு.

இவையன்றிப் பிறவுமுளவேனும் விரிவுக்கஞ்சி விடுகின்றோம்.

ஆதலின், தெய்வச்'செந்தமிழ்மொழிக்குச் செவிலித்தாயென வடமொழியைக்கூறுதலே பொருந்துவதாகு'மெனப் பிள்ளையவர்கள்கூறினு

8

மவர்கள் நூனுக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலேமாதலான், அஃது எம்மனோராற் றழுவப்படுவதன்றெனநிறுத்தியதனை நிரலே யாராய்ந்து பரிகரித்து எமது உண்மைக்கருத்து நிலையிடுவாம்.

முதற்கண், பாடல்சான்ற புலவராற்றுவழக்கினும் உலகவழக்கினுமாகத் தமிழினுள்ளசொற்களில் ஒருபெரும்பகுதி வடமொழிப்பதங்களாம். இது, வடமொழியைச் செவிலித்தாயெனற்குப் பொருந்துவதாமென வூகிக்கின்றார்கள்; பிள்ளையவர்கள். தமிழ்மக்கள்வழங்கிய தமிழ்மொழி மிகப்பழையதாதலும், அஃதொரு தனித்த முழுமுதற்சொல்லாதலுங் கருதாதபிள்ளையவர்கள் பிற்றைஞான்றுதோன்றிய சிலதமிழ்நூல்களில் வடசொற்கள்சில வழங்குதல்பற்றித் தமிழுக்குச்செவிலித்தாயென வடமொழியைக்கூற முன்வந்தார்கள். அங்ஙன மதுகொண்டு உரைத்தார், தமிழின்கணுள்ள வரியபெரியநூல்களெல்லாம் கி. பி. பதினோராவது அல்லது பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலேதா மியற்றப்பட்டனவென் றுரையாததென்னைகொல்! இவ்வாறெழுந்த கூற்றுக்களெல்லாம் தருக்கநான்முறைபிறழ்ந்துகூறப்பட்டனவாகலின் அவற்றின் ஒல்லாமை யீண் டறிதல்வேண்டுவதொன்றாம். ஒருமொழி பிறிதொருமொழியோடு இனமுடைத்தோ வன்றோ வென வறிதல், அம்மொழிகள் முதன்முதற் றோன்றுங்காற் பிறந்த சொற்களைவைத்து ஒத்துநோக்குமுறையான்மாத்திரம் பெறப்படுவதாம். மக்கள் தங்கருத்தைப் பிறர்க்குப்புலப்படுத்தல்வேண்டி இட்ட வொலிக்குறிகளே சொற்களென்று கொள்ளப்படும். ஒருவர் மற்றொருவரிடத்துப் பழகப்புகுந்தவிடத்துப் பேசுகின்ற தம்மையும், முன்னின்றுகேட்போரையும், பேசப்படுகின்ற பிறரையுஞ் சுட்டுதற்குச் சொற்கள் வேண்டுவர்; அச்சொற்கள் நான், நாம்; நீ, நீர்; அவன், அவள், அவர்; அது, அவை என்பனவாம். இவை யெவ்வொருமொழியினும் முற்பிறந்தனவாமாகலின் அவற்றை ஒத்துநோக்குதலான் மொழி ஒற்றுமை நன்கு தெளியப்படும். வடமொழியில் அகம், வயம் என்பன முறையே தன்மைபொருமைப்பன்மையாகும்; த்வம், யூயம் என்பன முன்னிலையொருமைப் பன்மையாகும்; அஸௌ, அமூ:, அத:, அமூநி என்பன படர்க்கை உயர்திணை யஃறிணை பொருமைப்பன்மையாம். தமிழினும் வடமொழியினுமுள்ள இவ்விடப்பெயர்கள் தம்முட் பெரிதும் பொருந்துமாறு இன்மையால் அவை வேறுவேறுதல் துணியப்படும். இனி மக்கள் தம்மொடு இனவுரிமையுடை

யாரைக் குறிக்குஞ்சொற்களும் அவ்வாறே முற்பிறந்தனவாம். தமிழ் நன்மக்கள் தமக்கு உறவினராவாரை அம்மை, அப்பன், பிள்ளை, கணவன், மனைவி அண்ணன், தம்பி, அக்கை, தங்கை யென வழங்குவர். ஆரிய ரவரையெல்லாம் முறையே மாதா, பிதா, சுத அல்லது பால, பதி:, பார்யா, அக்ரஜா, ப்ராதா, ஸ்வஸா எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர். இம்முறைப்பெயர்களுந் தம்மோடு இனப்படுதலின்மையால் இவையும் வேறுவேறென்பது துணிக. இன்னு மிவ்வாறே உணவுப்பெயர், எண்ணுப்பெயர், காலப்பெயர், இடப்பெயர், பூதப்பெயர், விலங்கின்பெயர், உறுப்புப்பெயர், வினைப்பெயர் முதலியனவும் இவ்விருமொழிகளினும் வேறுபடுதல் காண்க. அவையெல்லா மீண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; வந்துழிக் காண்க. இவற்றானும் பிறவாற்றானும் இவ்விருமொழியுந் தம்முளொன்றோடொன் றியைபில்லாத் தனித்தனிமொழிகளாதல் நன்குபெறப் படும். இனித் தண்டமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளுவு, குறும்ப, இருள, எர்க்கலா, ஏனுதி முதலானமொழிகட்கெல்லா மிப்பத்து வகைச்சொற்களும் பொதுப்படநிற்றல் யாண்டுங் கண்கூடா யறியக் கிடத்தலின் இவ்வொன்பதுமொழிகளும் ஒன்றோடொன் றினப்பட்ட ஒருதொகுதியாமென்க. இனி வடமொழிபைவழங்கு மாரியரும், தமிழ் மக்களும் பிற்றைஞான்று மிகநெருங்கி மருவிவாழ்ந்தனரென்பது காணப் படுதலின் வடமொழிக்குரிய சொற்கள் தீந்தமிழினும் நறுந்தமிழிலுள்ள சொற்கள் ஆரியத்தினுஞ் சென்று கலப்புற்றன. அவர் அங்ஙனம் நெருங்கிவாழாது வேறுயிருந்தகாலத்தே யெழுதப்பட்டநூல்களில் விரவிய சொல்வழக்குக் காணப்படுதல் சிறிதும் இல்லையென்க. சங்கச் செந்தமிழ்நூற்களில் ஒரோவோராரியச்சொற்கள் காணப்படுத லென்னை யெனின்:—ஆரியர் தமிழ்மக்களோடு அக்காலத்துத்தான் விரவுதற்குப் புகுந்தனராகலின் அச்சொற்கள் ஒரோவொன்று சுத்தச்செந்தமிழ்நூல் களினுங் காணப்படுவனவாயின. காணப்படினும் நூற்றுக்கு ஒன்றல்லது இரண்டெழுக்காடு மிக வருகிவந்ததேயன்றிப் பிற்றைஞான்றை நூல் களிற்போலப் பெருகியவாயினவாய் அவை வந்ததில்லையென்க.

இனி அள், கள், கல், கு, சா, பண், பக், மின், வள், நல், மு முதலான சுத்தத் தனிச்செந்தமிழ்ப்பகுதிகளிற்பிறந்த ஆணி, அடவி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாக்கம், மீனம், வளையம், நாரங்கம், முகம் முதலான தனித்தமிழ்மொழிகள், வடநூல்களினும் ஆரியாது உலகவழக்கின்கண்ணும் வழங்குதல்

பற்றிப் பிள்ளையவர்கள் யாது கூறுவார்களோ? மாண்டமிழே வடமொழிக்கு நற்றாய் என்பார்கள்போலும்! ஒருமொழியின்கண்ணுள்ளசொற்கள் பிறிதொருமொழியகத்துவிரவிப்புகுதல், அம்மொழியினைப்பயின்ற மக்களின்கூட்டுறவை விளக்குவதன்றி ஒன்றற்கு மற்றொன்று செவிலித்தாயெனவும், யோடாய் எனவும், தோழியெனவும் படுதல் நியாயநூற்கு ஒல்லாமையின் அது சாலாதென்க. என்னை? இற்றைஞான்று ஐரோப்பிய மக்கள் பலர் கூட்டுறவால் எமது செழுந்தமிழ்மொழியின்கண்ணே அவர் மொழிகள்சிலவும் அவர்மொழிகளுள்ளே நங் கன்னித்தமிழ்மொழிகள் சிலவும் விரவியமைகொண்டு தமிழிற்கு ஐரோப்பியமொழிகளே செவிலித்தாய்களெனல்வேண்டுமென்பார்க்கு இறுக்கலாம்வழியின்மையின், பிள்ளையவர்கள்பொருத்துமாறு யாங்ஙனமென்றொழிக.

இனிச் சொல்வழக்கானேயன்றிச் சொல்லுச்சாரணமுறையானுந் தமிழ் மிகப்பழையதொன்றாதல் காட்டப்படும். தமிழில்வழங்கும் எல்லாச்சொற்களின்முதலினும் ட், ண், ர், ல், ழ், ள், ற், ன் என்னும் எட்டெழுத்துக்களும் நில்லாவென இலக்கணநூலில் ஒருவிதி காணப்படுதல் யாருமறிவர். 'டமருகம்,' 'ரகு,' 'ராமன்,' 'லம்பகம்,' முதலியனவாக ஆரியமொழிச்சொற்கள் அவ்வெழுத்துக்களை முதலிற்கொண்டு வருமாகவும், முதுதமிழ்மட்டு மங்ஙனம் அவற்றை முதற்கண்நிறுத்துக் கொள்ளாமையும், அப் பிறமொழிச்சொற்களைத் தானெடுத்துவழங்கும் போதும் இடமருகம், இரகு, இராமன், இலம்பகம் என உயிர்முதலிறுத்துவழங்குதலும் என்னையென்றாராய்கின்றுழி அதனியல்பு நன்குணரக்கிடக்கும். படைப்புக்காலத்தொடக்கத்திலேதோன்றியமக்களியல்பும் நம்மனுபவத்திற்காணுஞ் சிறுமகாரியல்புந் தம்முட் பெரும்பான்மையுஞ் சமமுடையனவாம். இஃதெல்லார்க்குமொத்ததாம். பிள்ளைப்பருவத்திலே சொல் உச்சரித்தற்கு இன்றியமையாக்கருவிகளான இதழ், நா, பல், அண்ணங்கள் வேண்டியவாறியங்காமையின் அப்பருவத்தே யம்மகார் வழங்குஞ்சொற்கள் மிகவுஞ் சிதைவுபடும். சிறார் 'ராமா' என்பதனை 'ஆமா' வென்றழைப்பர்; இவ்வுண்மை நாடோறும் நம்மனுபவத்திலிருக்கின்றது. முன்னே மொழிக்குமுதலாகாவெனப்பட்ட எட்டுமெய்யெழுத்துக்களும் நா மேலண்ணத்தைச்சென்றுதொடும் முயற்சியாற் பிறப்பனவாம். நாவை மேலேசேர்த்தியுச்சரிக்கு மம்முயற்சி பிள்ளைப்பருவத்தேதோன்றாமையின், அப்பருவத்தேபிறக்குஞ்சொற்களெல்லாம்

அவ்வெழுத்துக்களையுடையனவாகா. படைப்பாரம்பத்திற்றோன்றிய மக்களதியல்பும் பிள்ளைப்பருவத்தோடியைந்ததாகலின் அஞ்ஞான்று அவர் பிறப்பித்தசொற்களிலே அவ்வெழுத்துக்கள் காணப்படாவாயின. இதனால், தனித்தமிழ்ச்சொற்கள் மக்களுடைய முற்பருவத்திலே தோன்றி நிலவுதலுற்றனவென்பது எளிதிற் பெறப்பட்டது. வடமொழிமுதலான மற்றைமொழிச்சொற்கண்முதலிலெல்லாம் அந் நாவெழுத்துக்கள் நிற்றலறியப்படுதலி னவை மக்களுடைய பிற்பருவத்திலே தோன்றியவாமென்பது துணிபொருளாம். இனி இப்போது நூல்வழக்காயுள்ள வடமொழி யெஞ்ஞான்றும் பேசப்பட்டதில்லையென்றும், இதற்குத் தாய்மொழியான ஆரியமே யங்ஙனம் பேசப்பட்டதொன்றுமென்றும் அம்மொழிவல்ல பண்டிதர்கள் உரைக்கின்றார்கள். இவ்வாற்றால் மக்களது முற்பருவத்திலேபிறந்த நந்தமிழ்மொழி அவரது பிற்பருவத்திலேதோன்றிய 'சமஸ்கிருத'மொழிக்கு மிகவும் முற்பட்டதாதல் முடிந்த உண்மையா மென்க.

இனி யடுத்ததாக, "எக்காலத்து முதன்முதற் றமிழ்நூல்கள் இயங்கத்தொடங்கினவோ அக்காலத்துத்தானே வடசொற்களுந் தமிழிற் பயின்றுவந்திருக்கின்றன. இதுபற்றியே, 'இலக்கணக்கொத்து' நூலாரும் "அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலே யவற்று—ளொன்றே யாயினுந் தனித்தமி ழுண்டோ" வெனக்கூறினர் என்கின்றார்கள் பிள்ளையவர்கள். இவ்விரண்டாமேதுவுக்கியைந்தன சிலபெற்றிகள் முன்னரே துவிற் புகன்றுள்ளோம். அதனையும் நோக்குக.

மற்று, ஒருமொழியின்கண் பிறமொழிகள் பயின்றுவரல் அம்மொழியின் வளனையும், நாகரிகமுதிர்வையுங் காட்டுவதன்றி யம்மொழிக்குச் சிறுமையைப்பயத்தல் யாண்டுங் கண்டிலேம்.

இந்நிலவுலகிற் பழமைக்காலந்தொட்டு இன்றுகாறும் வழங்கிவரும் மொழி தமிழ் ஒன்றேயாமென்பது சான்றோரெவர்க்கும் இசைந்ததொன்றும். மற்றைமொழிகளிற்சில பன்னூற்றாண்டுகட்குமுன்னே யிறந்துபோயின; பல சின்னூற்றாண்டுகளாகவே தோன்றி நடக்கின்றன. சில பழமையாகி யிறந்தன. சில புதுமையுற்றுப் பிறந்தன. பழமையும் புதுமையு மொருங்குடைய ஒரு மொழியை யவற்றினிடத்தேகாணல் இயலாது. மற்றுத் தமிழ்மொழியேயோ பழமைக்குப்பழமையாய்ப் புது

மைக்குப் புதுமையாய்த் தன்னியல்புபிறழாது, ஏறக்குறைய முந்நூறு நூறாயிரம் மக்களினிடையே உலாவிவருகின்றது. இங்ஙனமிது பண்டு தொட்டே உயிரோடு விளங்கிவருதலின் முற்காலத்துவழங்கிய மொழிச் சொற்கள்சிலவும் பிற்காலத்துநடைபெறும் மொழிச்சொற்கள் சிலவும் இதன்கண்ணே கலந்துகாணப்படுதல் இயற்கையாம் என்க. யாங்ஙனமெனின், நீண்டகால முயிரோடிருக்குமொருவன் பலநாடுகளினுஞ் சென்று முயலுந் தொழின்முயற்சியும் மிகுந்த சுருசுருப்புமுடையவனுமாயிருந்தால், அவன் றனதிளமைக்காலத்திற் றன்னோடிருந் திறந்துபோனவர் வைத்த பொருள்களிற்சிலவற்றையும், தனதுபிற்காலத்திற் றன்னோடிருப்பவர்வழங்கும்பண்டங்களிற் சிலவற்றையும் கையாளநேர்வதே போல உயிரோடு சுருசுருப்பாய் உலாவிவருந் தமிழ்மொழியுந் தான் வழங்கிய பண்டைநாளில் வழங்கியிறந்த ஆரியம், இலத்தீன் முதலான மொழிச்சொற்கள் சிலவற்றையும், இஞ்ஞான்று தன்னோடுசேர்ந்துலாவும் ஆங்கிலம், துலுக்கு முதலாம் மொழிச்சொற்கள் சிலவற்றையுந் தான் எடுத்துப் பயன்படுத்திவருகின்றது. பின்னு மிதனை விளக்கிக்காட்ட வேண்டின், உயர்ந்த மலைமுகட்டில் என்றும் நீரூறும் ஒருசுனையிலிருந்து இடையறாது ஓடிவரும் ஓருவிநீருக்குத் தமிழை ஒப்பிடலாம். இவ்வருவிநீர் ஓடிவரும் வழியினிடையிடையே சுரப்பின்றிச் சேறும்நீருமாய் நிற்கும் குளங்குட்டைகட்கு வழக்கிலில்லாத வடமொழி, இலத்தீன் முதலாய மொழிகளையும், இன்னு மவ்வழியின்கீழே யிருபாலும் ஆங்காங்குப் புதிதுதோன்றித் தனித்தனியேபோடும் யாறுகளுக்கு ஆங்கிலம், துலுக்குமுதலாம் மொழிகளையும், இவ் யாறுகளிலிருந்து பிரிந்துவந்து அவ்வருவியோடுகலக்குஞ் சிறுசிறுகால்களின்நீருக்கு அம்மொழிகளிலிருந்து தமிழில்வந்துகலக்குஞ் சிலசொற்களையு மொப்பாகச்சொல்லலாம். பன்னெடுங்காலமாக வறளாது ஓடிவருந் தமிழருவியானது தான் வரும்வழியிலுள்ள ஆரியம்முதலான பழைய குளங் கூவல்களிற்சென்று அவற்றின் சொற்களாகியநீரையுந் தன்னொடுகலப்பித்துப் புதியவாக்கிப் பின்னும் இடையிடையே தன்கண்வந்துகலக்கும் பிற்றைக்காலத்துச் சொற்களாகிய சிறுகால்களின் நீரையுந் தன்னுருவாக்கித் தன்னைவழங்கும் நன்மக்கட்குப் பெரிதும் பயன்பட்டுவருகின்றது. இனி யொரு மொழிச்சொற்கள் மற்றொருமொழியில்வந்து கலக்கவேண்டுவதுதான் என்னையென்று வினவுமிடத்து, ஒருமொழியினைப் பேசுமக்கள் நம்

நாட்டையுந் தம்மினத்தாரையும் விட்டுநீங்காமலிருக்கும்வரையில் அவர் தாமிருக்கும்நாட்டின்கண்ணே பிறமொழிபயிலும் பிறநாட்டார்வந்து சேராதிருக்கும்வரையில் அவர்பேசும் மொழியில் அயன்மொழிச்சொற்கள் வந்து விரவுதற் கிடமேயில்லை. அங்ஙனமின்றி, அவர் பலநாடுகளையும், அந்நாடுகளிலுள்ள பலதிறப்பட்டமக்களையும் போய்க் கண்டும், அவர் நாட்டுப் பண்டங்களைத் தாம் விலைக்குக்கொண்டும், தம்நாட்டுப்பண்டங் களையவர்க்கு விற்றும், அவர் தம் வழக்க ஒழுக்கங்கள் சிலவற்றைத் தாம் பற்றியும், தமக்குரிய சிலவற்றையவர் கைப்பற்றுமாறுதந்தும் ஒருவரது நாகரிகத்தை யொருவர்பின்பற்றியும் ஒழுகும் உயர்ந்த அறிவும் விழுமியநடையும் வாய்ந்தவர்களாயிருந்தால் அவர்பேசும் மொழியில் மற்றமொழிச்சொற்கள்புகுந்து கலவாமலிரா. ஆகவே யிம்முறை கொண்டுநோக்கின், பல்லாற்றானும் உயர்ந்த நாகரிகவாழ்க்கையினை யுடையாராயிருந்த தமிழ்முதுமக்கள் வழங்கிவந்த தமிழிற் பிறமொழிச்சொற்கள் சில வந்துகலத்தல் இயல்பேயாமென்பது உரைப்படும். அங்ஙனமாயின், பழையகாலத்துத் தமிழ்மக்கள் அயனாட்டவரோடுசென்று அளவளாவும் நாகரிகமுதிர்ச்சியுடையாரா யிருந்தாரென்பதற்குச் சான்று என்னையென்புழி, இற்றைக்கு ஐயாயிர வாண்டுகட்குமுன்னரே எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியமென்னும் நூல் ஒன்றுமே யொரு பெருஞ்சான்றுமென்க. அருமைபெருமையிற் சிறந்த விவ்வொருநூலை ஒருசிறிது துற்றுநோக்குவார்க்கும், இந்நூல் எத்துணைப்பழமையுடைத்தென்பதும், மிகப்பழையநாளிலே யிவ்வுயர்ந்தநூலையெழுதிய ஆசிரியரோ டொருங்கிருந்த தமிழ்முதுமக்கள் எத்துணைச் சிறந்த அறிவும், நாகரிகமும் வாய்ந்து இருந்தனரென் பதும் பிறவு மவருள்ளத்திற் பதியாமற்போகா. இந்நூலின்கண் ணுள்ள வகத்திணையியலில்வரும் 'முந்நீர்வழக்கம் மகடூஉவோடில்லை' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பழந்தமிழ்மக்கள் பொருளீட்டும்பொருட்டுத் தம் மனைவி மக்களையும் நாட்டையும் விட்டுக் கடல்வழியே மரக்கலங்களி லேறித் தொலைவான நாடுநகரங்களிற் சென்று சேர்வரென்பது புலனா கின்றது. தமிழர்கள் கடல்தாண்டிச்சென்று வேற்றுநாடுகளிற் பொருண் முயற்சி செய்ததுபோலவே வேற்றுநாட்டவருந் தமிழ்நாட்டிற்போந்து பலமுயற்சிகளை நடத்தினரென்பது "ஈபுரு"மொழியிலெழுதப்பட்ட பழைய விவிலியநூலினால் விளங்குகின்றதல்லவோ? அந்நூலில் தமிழ்

நாட்டுக்கடற்றுறைப்பட்டினமான உவரியென்பது 'ஒபிர்' எனவும், அவர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏற்றிச்சென்ற பொருள்களான மயில், சந்தனம், அரிசி யென்பவற்றின்பெயர்கள் தோகை, அனுகம், அரிசியெனவும் அவ்விவிலியநூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. 'சாலமன்' என்னும் வேந்தன் இற்றைக்கு மூவாயிரவருடங்களின்முன்னே செங்கோலோச்சினனென்பது சரித்திரநூல்வல்லாரெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையின் அவன் நாட்டார் தமிழ்நாடுபோந்து வாணிகம் நடாத்தினரென்பதும், அவர்மொழியினுள் நமது தமிழ்ச்சொற்கள்பல சென்றுவிராயினவென்பதும், இற்றைக்கு மூவாயிரவாண்டுக்கு முன்னரேயும் மொழிக்கலப்பு ஆரியமல்லா வேனையமொழிகளோடும் நிகழ்ந்த தென்பதும் பிறவும் வெள்ளிடைவிலங்கல்போன்று தெள்ளிதிற் கிடக்கின்றது.

பின்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கரிகாற்சோழனென்னும் வேந்தர்பெருமான் அரசியற்றினபோது பல வேறுமொழிகளை வழங்கிய பலவேறுதேயத்தாரும் அந்நகரத்தினிடத்தேபோந்து கலந்திருந்து பல தொழின்முயற்சி நடத்தினமையும், கடலுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் வந்தமையும், இமயம் மேருமுதலிய மலைகளிலிருந்து பொன்னும் மணியும், மேற்குக்கணவாய் மலைகளிலிருந்து சந்தனக்கட்டை, அகிற்கட்டைகளும், தென்கடலிலிருந்து முத்துக்களும், கீழ் கடலிலிருந்து பவளங்களும், கங்கையாற்றின்பொருள்களும், இலங்கை பர்மாவென்னும் நாடுகளின் விளைபொருள்களும் அந்நகரத்தில்வந்து விலையானமையும் இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னியற்றப்பட்ட பட்டினப்பாலையினும் அதற்குச் சிறிதுபிற்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தினும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவோ? கிரேக்கநாட்டினுள்ள யவனர்கள் தமிழ்நாட்டிற்போந்து தமிழரசரின் கீழ்ப் பல அலுவல்கள்பார்த்தமை பெருங்கதை, முல்லைப்பாட்டு முதலான பழந்தமிழ்ப்பாட்டுக்களில் நன்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும், பண்டைநாளிலே தமிழ்நாட்டார் அயல்நாடுகளினு மயல்நாட்டார் தமிழ்நாடுகளினும் போந்து ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியிருந்தமை யினிதுபுலப்படுதலின் வேற்றுநாட்டவர்மொழிச்சொற்கள் சில தோன்றுதோட்டே தமிழிற்புகுந்து வழங்குவவாயின வென்றுணர்தல்வேண்டும். இவ்வாறுபட்ட கலப்பின்றிறனை யினிதாராய்ந்துணர்வார்க்குத் தமிழர் மிகவும் பழையதானகாலத்திலேயே நாகரிகத்திற்

சிறந்து முதன்மைபெற்றுவிளங்கினரென்பது விளங்கும். அது சாலுமென்பீராயின், வேற்றுநாட்டுச்சொற்கள் தமிழிற்கலந்ததுபோலவே தமிழ்ச்சொற்களும் மற்றைத்தேயமொழிகளிற் கலந்துகாணப்படுதல் வேண்டுமே! அங்ஙனங்கண்டிலேமெனின், அற்றன்று; தமிழ்ச்சொற்கள் பல பழையமொழிகளிலும் புதியமொழிகளிலும் கலந்து வழங்கவேபடு கின்றனவென்பது கடைப்பிடிக்க. இவை சில முன்னுங் காட்டினும். பின்னும் ஆணி, மீனம், நீர், தாமரை, கலை, குடம் முதலான பலதமிழ்ச் சொற்கள் ஆரியமொழியினும்; அசை, அருவி, இரும்பு, ஈன், எல்லாம், மென்மை, முகில் முதலான பலதமிழ்ச்சொற்கள் ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கு முதலான ஐரோப்பியர்மொழிகளிலும்; அவா, இரு, ஊர், எருமை, சினம், செவ்வை முதலான பல சொற்கள் சாலடியமெனப் படும் கலிலேயம், ஈபுரு முதலிய மிகப்பழையமொழிகளிலும்; இன்னும் பல மற்றும் பலதேயமொழிகளிலும் ஒருங்கு கலந்து காணப்படுகின் றன. அவையெல்லாமிங்கெடுத்துக்காட்டப்புகின் மிகப்பல்குமாதலின், அவைதம்மை நுண்ணிய வாராய்ச்சியாற் பலநூலுதவிகொண்டு அறிந்துகொள்க. இவ்வாறு மொழிகளொன்றோடொன்றுகலக்கப்பெறு தற்கு அவற்றை வழங்கும் மக்களின் நாகரிகமே வழியாயிருத்தலால், நாகரிகம்வாய்ந்த வெந்தமொழியும் பிறமொழிக் கலப்பில்லாமலிருத்த லேற்புடைத்தாகாது. இது மக்களியற்கையினையும், அவர்வாழ்க்கையி னியல்புகளையும் ஆழம்பெறவாராய்ந்துபார்க்கவல்லுநர்க்கன்றி மற்றவர்க் கொருசிறிதும் புலப்படாதென்பது கடைப்பிடிக்க. தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டே நாகரிகத்திற்சிறந்தவராயிருந்ததனல் அவரோடு பல மொழிபேசும் பலநாட்டவருங் கலந்து பழகவே மற்றைமொழிச்சொற் கள்சிலவுந் தமிழிற் கலப்பனவாயின. இங்ஙனம் காணப்படுதல் தமிழ் மொழியின் நாகரிகமுதிர்வினையும் அதன்வளனையும் தமிழ்நன்மக்களின் சிறப்பினையுங் காட்டுவதேயொழிய அதற்கு அதனாற் றாழ்வு ஏற்படுதலைக் குறிக்கின்றதில்லையென்க. உண்மை யிவ்வாறிருப்பவும், சுவாமிநாத தேசிகரென்பார் தமது இலக்கணக்கொத்தில் 'அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்று— ளொன்றே யாயினுந் தனித்தமி ழுண்டோ' வெனக் கூறியது பொருந்தாதென்றொழிக.

இனி, நெடுங்கால முயிரோடிருந்துநிகழு மொருமொழியிற் பிற சொற்கள் வந்துகலத்தல்போலச் சின்னாளுயிரோடிருந்து பின்ன ரிறந்து

படு மொருமொழியிற் பிறசொற்கள் மிகநுழைந்து நிலைபெறுதற் கிடமே யில்லை. இதனாலேதான் ஆரியமொழியிற் பிறமொழிச்சொற்கள் சேர்ந்து காணப்பட்டில. ஆரியம் பல்லாயிரமாண்டுகட்கு முன்னரே யெவரானும் பேசப்படாம லிறந்துபட்டமையின் அதன்கட் பிறசொற்கள்புகுதற்கு வாயில்காணாது ஒழிந்தன. இதுகொண்டு ஆரியமொழி உலகிற்குப் பயன்படாமையோடு அது நாகரிகவளர்ச்சிக்கு இசைந்ததாகாமையும் நன்குபெறப்படும். ஒருவர் ஒருமொழி பேசுகிறவராயிருந்தால்மட்டும் அவர் மற்றமொழிச்சொற்களையெடுத்தாளநேருமல்லது அவர் ஏதுமே பேசாதவராயிருந்தாற் பிறவற்றைக் கைக்கொள்ளச் சிறிது மிடமுண் டாகமாட்டாதென்க. ஆதலால் உலகவழக்கிலின்றி யிறந்துபட்ட ஆரிய மொழி பிறசொற்களையேற்கவும் மக்கள்வாழ்க்கைக்குப் பயன்படவும் மாட்டாதாயிற்று.

இனி, எழெட்டு நூற்றாண்டுகளாய்ப் புதிதுமுளைத்தெழுந்து இப் போது ஆங்காங்குவழங்கிவரும் பலவேறுமொழிகளையும்போல்வதன்று நமது தமிழ்மொழி; இஃது இன்னகாலத்திலேதான் தோன்றியதென்று கட்டுரைத்துச்சொல்லமாளாத பழமையுடையதாய், இத்தனைகாலமாகியுந் தனது கன்னிப்பருவமும், இலக்கணவரம்பும் சிறிதும் மாறுபடாததா யுலாவிவருகின்றது. எஞ்ஞான்றுந் தமிழுண்டென்பதும், இலக்கண நெறிமாறாதுள்ளதென்பதும், பிற்றைக்காலத்துச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர்க்கு மொருதலையாதல்,

"நின்றவனைவந்தநெடியோனடிபணிந்தா
னன்றவனுமன்பொடுதழீஇயமுதகண்ணா
னன்றுரைசெயென்றுபலநல்லுரைபகர்ந்தா
னென்றுமுளதென்றமிழியம்பியிசைகொண்டான்"

எனவருங் கம்பநாட்டாழ்வா ரிராமாயணப்பாட்டானும்,

"கண்ணுதற்பெருங்கடவுளுங்கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந்தாய்ந்தஇப்பசுந்தமிழ்ஏனை
மண்ணிடைச்சிலஇலக்கணவரம்பிலாமொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக்கிடந்ததாஎண்ணவும்படுமோ"

எனவருந் திருவிளையாடற்புராணப்பாட்டானும் பெறுதும். தமிழைப் போலவே பழமையுடையனவெனச்சொல்லற்கிசைந்த வடமொழி,

கிரேக்கு, இலத்தின், ஈபுரு, அராபி, சீனம் முதலான பலதேயமொழிக ளெல்லா மிப்போது உலகவழக்கின்கண்ணின்றி யிறந்தொழிய நமது செல்வச்செந்தமிழ்மொழியொன்றுமே எல்லாம்வல்லஇறைவனைப்போல என்றுமிறவாத இளமைத்தன்மைவாய்ந்து, இன்னும் பலமொழிகளும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாகியு மிலங்குகின்றது. இவ்வுண்மை, மனோன் மணியமென்னும் நாடகநூலினும், சைவசித்தாந்தத் தமிழ்த்திருமிகுந்த சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்,

“பல்லுயிரும்பலவுலகும்படைத்தளித்துத்துடைக்கினுமோர்
எல்லையறுபரம்பொருண்முன்னிருந்தபடியிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங்களிதெலுங்குங்கவின்மலையாளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத்துதித்தெழுந்தேயொன்றுபலவாயிடினும்
ஆரியம்போலுலகவழக்கழிந்தொழிந்துசிதையாவுன்
சீரிளமைத்திறம்வியந்துசெயன்மறந்துவாழ்த்துதுமே”

எனத் தமிழ்த்தாய்வணக்கஞ்செய்துசேறலால் வலியுறுத்தப்படும். இது கிடக்க;

மூன்றுவதாகச் செந்தமிழ்நல்லிசைப்புலவர் நூற்குரியபொருள்க ளெனக்கொண்டு உரைத்தவெல்லாம் வடமொழிநூற்குரியபொருள்களா மன்றித் தனித்தமிழ்க்கென ஒருபொருள் ஏற்பாடு இல்லையென்றார்கள் பிள்ளையவர்கள்.

தமிழ்நன்மக்களுள்ளே நிலவுகின்ற பொருளிலக்கணமென்பது, மக்களுயிர்க்குறுதியென நல்லறிவுடைய தொல்லாசிரியர் வகுத்தெடுத் துக்கொண்ட “முதல் கரு வுரியும் காட்சிப்பொருளுங் கருத்துப்பொருளும் அவற்றின்பகுதியாகிய வைம்பெரும்பூதமும் அவற்றினபகுதியாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையும் பிறவு” மாகிய பொருண்முழுவதூஉம் ஒருங்கெடுத்துக்கொண் டவற்றைக் கூறுபடுத் துரைத்து விளக்கமுறுவதொருநூலாம். இதுதான் செந்தமிழ்த்தனி மொழியிலன்றி வேறு பிறபாடைகளி லித்துணை நுண்ணிதாக மதிவளம் பெருக்கியெழுதப்பட்டதூஉமின்று; அதனையாராயுநூல்களுங் கிடை யா; இதனாற் பண்டைக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் நுட்பவறிவும் பரந்த வுணர்ச்சியும் உலகியலறிவும் நன்றறிவுறுக்கப்படுதல் காண்க. இனி அங் ஙனம்விரிந்துகிடப்பனவாகிய நுண்பொருட்பரவையையெல்லாம் தமிழ்நான் மரபுபற்றி யாராய்துமென மனவெழுச்சிகொண்டுபுகுவார்க்குச் சுருங்கிய

வாணாளும் பெருகியபிணியு முண்மையின், பெருந்தவத்தொல்லாசிரியர் அருட்குறிப்புசிகழ அவர்க் கவற்றைச் சுருக்கவறிவுறுத்துவார், அப்பொருட்பாவைவை யிரண்டுகூறுபடுத்து அகத்திணை புறத்திணை யெனப் பெயர்சிறீஇ அப்பகுதியிரண்டானு ளுலகியற்பொருண்முழுவதூஉம் பிறவுஞ் செறிபத்தறுத்து விளக்குவாராயினர். இங்ஙனம் பொருளியல் தெரிக்குமிலக்கணங்களெல்லாம் முடியவெடுத்துக்கொண்டு முன்னொடு பின்மாறுகோளின்றி வரம்புகுறித்துரைக்குநூல் முற்றத்துறந்து முழுத்தவமெய்தி முழுமுதலறிவினராய்விளங்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரா லியற்றப்பட்டுள்ள தொல்காப்பியம் ஒன்றுமேயாம். உலகவியற்கையும் மனவியற்கையு மொருங்குவைத்துத் தமிழாசிரியரால் ஆராயப்பட்ட நுட்பம் வடமொழிப்பொருள்கட்குக் கிடையாவென்க.

இனித் தமிழ்நூல்களான் நுவலப்படும்பொருள்களெல்லாம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பாலில் அடங்கும். இவற்றின் செறிவையுந் தமிழ்நூல்களின் திட்பத்தினையும் உய்த்துணரமாட்டாதார் சிலர் இவை வடநூலான் நுவலப்படும்பொருள்களாமென்பர். அவை போலியுரைகளாதல் காட்டுதும். நூலான் நுவலப்படும்பொருள்கள் உலக வழக்கானும் வேதவழக்கானும் அறமுதலியவாக விரித்துக்கூறப்படும். அவையே பின்னும் விரிவுநோக்கி அகமும் புறமுமாகத் தொகுத்துக்கூற வும்படும். விரித்தும், தொகுத்தும் கூறும் மரபு தனித்தமிழிற்கே உரிய தொன்றாதல் தமிழ்க்குவரம்பாகிய திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் தாமியற்றிய இலக்கணவிளக்கத்து அகத்திணையியற் குரைவிரிக்குமாற்றா லினிதுபெறப்படுவதா மென்க.

இஃதுண்பொருட்டிறன்களையெல்லாம் வருந்தியாராயாது பரிமேலழகருரையின்கட்பட்டுத் தாமும் மயங்குவாராயினர். அதுவுஞ் சாலாமை காட்டுதும். ஆசிரியர்திருவள்ளுவனார் செந்தமிழ்மொழியில் நூலியற்றுகின்றாராகலின், தாம்மேற்கொண்ட செந்தமிழ்வழக்கிற்கேற்ப எல்லாவுறுதிப்பொருளையும் அறம் பொரு ளின்பம் வீடென அவ்வாறு பகுத்தோதினர். இப்பாகுபாடு செந்தமிழ்மரபிற்கே உரித்தாமென்பது, "இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங், கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கின்" என ஆசிரியர்தொல்காப்பியனாரும், "அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று" மென உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனாரும், "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமு—மறத்து வழிப்படூஉந் தோற்றம்

போல" வெனக் கோவூர்கிழாருங் கூறுமாற்றால், தெளியப்படும். இவை இங்ஙனமிருப்பவும், பரிமேலழகர் காமத்துப்பால் முகவுரையில் "இவர் பொருட்பாகுபாட்டினை அறம்பொருளின்பமென வடநூல்வழக்குப்பற்றி ஓதுதலான்" என்று கூறுவது எவ்வாறுபொருந்தும். வடமொழியில் மனுமுதலான 'ஸ்மிருதி'களெல்லாம் பிரமசரியம், கிருகத்தம், வானப்பிரத்தம், சன்னியாசம் என நால்வகைநிலைபற்றியோதியதல்லது அறம்பொருளின்பவழக்குப்பற்றியோதாமையும் யாங்கூறியதே பொருளென்றலை வலியுறுத்தும். திருக்குறளாசிரியர் விரித்துக்கூறும் தமிழ்மரபு கொண்டு அறம் பொரு ளின்பம் வீடென விரித்துரைத்தாரென்றலே சாலும். என்னை? மக்களுக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் தொகுத்துவைத்துக்கொண்டு அவை தழீஇ யொரேயொருநூலே செய்தனராகலின் என்பது.

இனி, வள்ளுவனார் தம்நூலை அறம்பொரு ளின்பமென மூன்றுறுப்படக்கியபிண்டமாய்க் கூறியதன்றி, வீடுகூறிற்றிலரெனக் கடாவொன்றெழுப்பினரு முளராலெனின்;—அற்றன்று; அறத்தை யில்லறந் துறவறமெனப் பகுத்தெடுத்துப் பின்னையதான துறவறத்தில் வீடுபேறெய்தற்காம் நன்னெறி கடைப்பிடித்து இனிது விளக்கினாராகலின் வீடுகூறினாரென்றே துணிக. துறவறத்தினின்வேறாகக் கூறப்படும் வீடுபேற்றியல் பிறிதின்மையின் இஃது அதனினடங்குமாறு வாய்வதேயாம் என்க. இதுதெரித்தற்கன்றே 'நக்கீரனார்' "தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்—ஆனா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோருக், கூழி னுரைத்தாருக்கு" எனவும், 'மாமூலனார்' "அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின், திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை" எனவும், 'நரிவெரூத்தலையனார்' "இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு, முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூல்" எனவும், கொடிஞாழன்மாணி பூதனார்,

"அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்—மறனெறிந்த
வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயாற்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு"

எனவுங் கிளந்துரைத்துப் பாயிரஞ்செய்திட்டார். இவையிங்ஙனமாகவும் பரிமேலழகரையுள்ளிட்டோரெல்லாம், வீடுபேற்றின்பம் இத்துணைத்து,

இத்தன்மைத்தென ஒருவாற்றானும் உரைக்கப்படாமையினஃ தொழித்து ஏனைமூன்றுமே நூல்களுட்சொல்லப்படுமென்று தத்தமக் குத்தோன்றியவாறே கூறுப. அஃது அங்ஙனமாமாயின் அன்பினைந் திணையொழுக்கம்பற்றிவரும் இன்பமும், யாண்டும் நுகர்வார்தமக்கேபுல னாவதல்லது, பிறர்க்கு இவ்வியல்பிற்றென விளங்கக்காட்டுதல் ஏலாமை யின் அதுவும் நூல்களாற்கூறப்படாவெனல்வேண்டுமன்றே. அது பொருந்தாமையாற் பேரின்பவுருவினதாம் வீடுபேற்றின்பம் உரைக்க வுங் கருதவு மாகாமைபற்றி அதனை எய்தற்காந்தாங்கூறுதல் நூல்களிடத் தில்லையாயிற்றென்றல் பொருந்தாதெனவொதுக்குக. திருவள்ளுவனார் குறளில் மெய்யுணர்தலென்னுமதிகாரத்தில் ஒருவன் தத்துவஞானந் தலைப்படுமாறும் அது தன்னால் விட்டுநெறி தலைக்கூடுமாறும் நன்குவகுத் துக்கூறுதலின் மேற் கடாவெழுப்பி நெகிழ்ந்துசேறல் என்கொலோவென் பது.

பின்னும், பிள்ளையவர்கள், கம்பர் இராமாயணத்து,

“தேவர் பாடையி லிக்கதை செய்தவர்
மூவ ரானவர் தம்முளு முந்திய
நாவி னானுரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
பாவி னாலிது ணர்த்திய பண்பரோ”

எனவரும் நூல்வரலாற்றுச்செய்யுளானும் வடநூற்பொருள்பற்றித் தமிழ்நூல்கள் நடக்குமென்பது விளங்குகின்றதென்கின்றார்கள். அது வும் ஒல்லாமைகாட்டுதும். இராமாயணம் பாரதமேபோலப் பாரம்பரிய மானகதையமைந்துவரும் இதிகாசங்களுள் ஒன்று. இதிகாசம் என்பது, அறமுதலியநான்குபொருள்களையும் திறம்படவிரித்துப் பழங்கதைக ளுடன்சேர்த்து அறிவிக்கும்நூலாம். பாரம்பரியமான கதையமைந்து நடப்பனவற்றை வடநூலார் இதிகாசமென்பர். இதி-ஹ-ஆஸ=இதி காஸ; ‘அப்படியிருந்தது’ என்பது பொருள். பிள்ளையவர்கள் தமக்குப் பற்றுக்கோடாக எடுத்துக்கொண்டசெய்யுளான் விளங்குவதியாதெனின், “நான் தமிழ்ப்பாவினா லிதனையுணர்த்தத்தொடங்கியபண்பு தேவர்பாடை யில் இக்கதைசெய்தவர் மூவரெனப்பட்டார் அவர்தம்முள்ளும் முந்திய நாவலராகிய வான்மீகிமுனிவருடையநூலின்படியேயாமெ”ன்பது என்க. தேவர்பாடை—ஸம்ஸ்கிருதம்; மூவர்—வான்மீகி, போதாயனர், வியாதர்.

கம்பநாடர் வடமொழிக்கணிருந்து படியெடுத்துச் செய்தாராதலின் வட மொழியிலுள்ள இராமாயணங்கள்பலவுள்ளும் முதன்மைபெற்ற வான்மீகி இராமாயணத்தைப் படியெடுத்துக் காதைகள்முறைபிறழாமற் செய்தார் என இதுமட்டுமே புலப்படுகின்றது; அன்றி, வடநூன்மரபு பற்றித் தமிழின்கண் நூலியற்றினரென்பது யாண்டும்பெறப்படாமை காண்க? வடநூன்முறையுந் தமிழ்நூன்முறையும் முன்னரேயுரைத்து வைத்தாம். ஆண்டுக் காண்க.

நான்காவதாகப் பிள்ளையவர்கள் காட்டுவது, அகத்தியந் தொல்காப் பியமென்னுந் தமிழிலக்கணங்கட்குப் பாணினீயமும் ஐந்திரமும் முத னூல்களாமென்னும் பிரயோகவிவேகநூலார்கூற்று. குருகூர்ச் சுப்பிர மணியதீக்ஷிதரையு மவர்கூட்டத்தாரையும் அவர்க்கு வடமொழிக்கண் மட்டுமுள்ள அபிமான முதலியவற்றையும் கருதாது பிள்ளையவர்கள் கூறியவற்றையு மொருசிறி தாராய்ந்து செல்வாம்.

"இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றன"னென அகத்தியத்தின் கண்ணும், "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பிய"னெனத் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின்கண்ணும் ஒரோவொருபொருள்பற்றிவந்தமைகொண்டு, தமிழ்நூற்கு முதனூல் பாணினீயமும் ஐந்திரமுமா மென்றார், சுப்பிர மணியதேசிகர். அவை யங்ஙனமாகாமை தெளிவுபெறக்காட்டிய பின் னூலாரையும் அமுதவாயுடையரான நச்சினார்க்கினியாரையுள்ளிட்ட உரையாசிரியன்மாரையும், "தமக்குவேண்டியவாறே கூறினார்," "அது பொருளன்மையறிக" வெனவும் இகழ்ந்திட்டார்; அஃது அவர்தமக்குப் பெரியதோர் ஏதமாம் என்க.

அகத்தியர் தொல்காப்பியம் முதலிய செழுந்தமிழ்நூல்கட்குப் பாணினீயம் ஐந்திரம் முதலான வடமொழி வியாகரணங்களே முதனூல் கள் என்றல் சிறிது மிசையாத பொய்யுரைகளாமெனத் திரிவுகாட்டி மறுத்து, அகத்தியந் தமிழ்க்கு முதனூலாமென மாபாடியகருத்தா வான மாதவச் சிவஞானயோகிகள் தமது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி யின்கண்ணே நிறுத்தியிருக்கின்றார்கள். ஆண்டுக் கண்டு தெளிக.

இனி, பாணினீயமுதலிய வடமொழிவியாகரணங்கட்குத் தொல் காப்பியம் முற்பட்டுள்ளதென்பதும், அதுவே சரித்திரநூல்வல்லாரெல் லார்க்கு மொப்பமுடிந்ததென்பதுஞ் சிறிதுகாட்டிச் செல்வாம்.

தொல்காப்பியமென்னும் நூல், வடமொழியிற் பாணினி முனிவ ரியற்றிய அட்டாத்தியாயியென்னு மரியபெரிய விலக்கணநூலுக்கும் முற்பட்டுள்ளதென்பது காட்டவே யிதன்காலந் தமிழ்நூல்களுக்கெல்லாம் முற்பட்டதாதலும் நன்குபெறப்படும். ஆதலிற் பாணினிமுனிவர் காலம் ஈண்டுச் சுருங்கவகுப்பாம். பாணினிமுனிவர் தாமியற்றிய இலக்கணநூலில் இந்தியதேசத்தின்கணுள்ள இடங்கள் பலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றின் பெயர்களுக்கெல்லா மிலக்கணம் வகுத்துரைத்திருக்கின்றார். பெரிது மவராற்குறிக்கப்பட்ட நாடுநகரங்களெல்லாம் 'பஞ்சாப்' தேயத்திலும் ஆப்கானிஸ்தானத்திலு மிருக்கின்றன. இந்தியாவின் தெற்குப்பிரதேசங்களில் அவராற்குறிக்கப்பட்ட இடங்கள் கச்ச, அவந்தி, கோசல, கருஷ, கலிங்க முதலியனவாம். இவையெல்லாம் விந்தியமலைக்கு வடக்கேயுள்ளன. விந்தியமலைக்குத் தெற்கேயுள்ள நாடு நகரங்களி லொன்றேனும் அவராற் குறிக்கப்பட்டதில்லை. ஆகவே, பாணினிமுனிவர்காலத்து ஆரியர் விந்தியமலைக்குவடக்கேயுள்ள நாடுகளில் இருந்தாரென்பதும் அதனைக்கடந்து இப்பால்வந்திலரென்பதும் இனிது பெறப்படுவனவாம்.

இனிப் பாணினியத்திற்கு வார்த்திகவுரையெழுதிய காத்தியாயனர் விந்தியமலைக்குத்தெற்கேயுள்ள நாடுநகரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஓரிடத்தின் பெயர்பற்றி யவ்விடத்திற்பிறந்தமக்கட்குப் பெயர்வருமாற்றைச் சுட்டிப் பாணினிமுனிவர் விதிகூறிப் பாஞ்சாலத்திற்றோன்றியோன் 'பாஞ்சாலன்' சால்வத்திலுதித்தோன் 'சால்வேயன்' என்பனவாக உதாரணமுங் காட்டியுள்ளார். ஈண்டு இச்சூத்திரத்திலே 'வேறுசிலவிடப்பட்டன'வென் றுரைத்துக் காத்தியாயனர் "'பாண்டியன்' என்னுஞ் சொல் பாணினியாற் சொல்லப்படவில்லை"; பாண்டுகுடியில் அல்லது பாண்டிநாட்டிற்பிறந்தோன் பாண்டியனெனப்படுவா னென்று புதியதோர் உரையுஞ் சேர்த்தெழுதினர். இன்னு மிவ்வாறே 'சோழர்' 'மகிஷ்மத்' எனப் பிறவும் அக்காத்தியாயனரால் ஆராய்ந்துரைக்கப்பட்டன.

இனிப் பாணினியத்திற்கு மாபாடியமுரைத்த 'பதஞ்சலியார்' 'மகிஷ்மதி' 'வைதர்ப்ப' "காஞ்சிபுர," 'கேரள' என்பன பிறவற்றையு மாராய்ந்துரைத்தார். அதுவேயுமன்றித் தம்முரையுட் காத்தியாயனர் வார்த்திகவுரையிற் பாடபேதங்கள் பலவுளவாதலு மெடுத்துக்காட்டினர்.

காத்தியாயனருரை பலபாடபேதங்களுடைத்தாய்த் திரிபெய்தற்குப் பல நூற்றுண்டுகள் செல்லுமாகலின், அப்பாடபேதங்களைத் தம்முரையுட் குறித்த ஆசிரியர்பதஞ்சலியார்க்கு அக்காத்தியாயனர் சிலநூறுவருடங்களின்முன்னே யிருந்தாராகற்பாலர். மற்றுப் பதஞ்சலியார் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐம்பத்தாறுவருடங்களின்முன்னிருந்தாரென வடநூற்சரித்திரபண்டிதர்கள் நிறுவினாராகலின் அக்காத்தியாயனர் காலம் இரண்டாயிரத்து முந்நூற்று ஐம்பதுவருடங்களின்முற்பட்டதென்பது பெற்றாம்.

இனிப் பாணினிமுனிவராற் சொல்லப்படாத புதிய இலக்கணவிதிகள்சில காத்தியாயனராற் சொல்லப்பட்டிருப்பதுகொண்டு அவ்விதிகள் பெறுதற்குரிய சில சொல்வழக்குகள் பாணினிமுனிவர்காலத்தில் இல்லையென்பதூஉம், அவை காத்தியாயனர்காலத்தேதான் தோன்றியவென்பதூஉம் பெறப்படுகின்றன. அதுவேயுமன்றிப் பாணினிமுனிவர்காலத்து நடைபெற்ற சொற்கள்பல, காத்தியாயனர்காலத்து வழக்குவீழ்ந்தொழிந்தன. இங்ஙனம் ஒருமொழி திரிபெய்துதற்குப் பல நூற்றுண்டுகள் செல்லுமாகலின், பாணினிமுனிவர்க்கும் காத்தியாயனர்க்கும் இடையில் விரிந்தகாலம் நானூறுவருடத்திற்குக் குறையாததல் தகுதிப்பாடுடைத்தாம். எனவே, பாணினிமுனிவர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து எண்ணூறுவருடங்கட்குமுன்னிருந்தனரென்பது பெறப்படும்.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சொல்லதிகாரத்தில் தமிழ்ச்சொல்லிலக்கணங்களெல்லாம் முற்றவுங்கூறுராயினும் அச்சொற்களெவ்வாறு பிறந்தனவென்று ஆராய்ந்து அவைதம்மையெல்லாம் பகுத்துப் பகுதிகளாக அடக்கிக்காட்டினாரில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஒவ்வொரு சொல்லுங் காரணம்பற்றியே தோன்றினவென்றும், அக்காரணமறிவுடையார்க்கன்றி மற்றையோருக்கு விளங்கித்தோன்றாவென்றும் குறிப்பிட்டு "மொழிப்பொருட்காரணம் விழிப்பத்தோன்றா" எனச் சூத்திரித்தார்.

இவ்வாறு வருவனவற்றுற் றமிழ்ச்சொற்களைப் பகுதி விகுதி முத லியனவாகப் பகுத்து ஆராய்ந்துரைக்கும் நெறி தொல்காப்பியனுர் நூலெழுதியஞான்று தமிழாசிரியர்க்குத் தெரியாதிருந்ததென்றே கருதப்படும்.

மற்றப் பாணினிமுனிவர் தாமியற்றிய அட்டாத்தியாயியில் தங் காலத்து வழங்கியபல்லாயிரமாரியமொழிகளையெல்லாம் பகுதி விகுதிமுத லியவாகப் பகுத்தாராய்ந்து அவற்றையெல்லாம் தாதுபாதத்திற் சில் லாயிரம்பகுதிகளிலே யடக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியனுர் பாணினி முனிவர்காலத்திலேனும் அல்லது அதற்குப் பின்னுயினும் இருந்தனரா யின் இலக்கணவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாப்பெருஞ்சிறப்பினதான சொல்வரலாற்றுமுறையைத் தவருது கூறியிருப்பர்.

பாணினிமுனிவருக்கு மிகவும்பிற்பட்டவரான பவணந்தியார் இச் சொல்வரலாற்றுமுறையைத் தமது நன்னூலிற் றழுவிக்கூறினமையறிய வல்லுநர்க்கு யாமுரைத்தது மிகவும்பொருத்தமுடைத்தாதல் தெற்றென விளங்கும். ஆகவே சொல்வரலாற்றுமுறை தெரிந்துரைத்த பாணினி முனிவர்க்கும் அம்முறை தங்காலத்திலில்லாமையால் அதனையுரையாது விடுத்த தொல்காப்பியமுனிவனுர்க்கும் இடையேபட்டகாலஞ் சாலப்பெரி தாதல்வேண்டும்: பாணினிமுனிவர்க்கு நானூறுவருடங்களின்முன்னே ஆசிரியர்தொல்காப்பியனுர் இருந்தனரெனக்கொள்ளும்வழி இற்றைக்கு மூவாயிரத்திருநூறுவருடங்கட்குமுன் அவர்காலங் கணிக்கப்படுமென்று கொள்க.

இற்றைக; மற்றுமோராற்ருல், தொல்காப்பியனுர்காலமாயும்வழி அது நாலாயிரவருடங்கட்குமுற்பட்டதென்பது காட்டப்படும். தொல்காப் பியம் பஃறுளியாறு கடல்கொள்ளப்படுமுன் னெழுதப்பட்டது. அக் காலத்தே குமரியாறு தென்றிசையி லோடிக்கொண்டிருந்தது. இது "வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை" எனவரும் பனம்பாரனுர் பாயிர

வுரையானும், அதற்குரைகண்ட இளம்பூரணர்முதலான உரையாசிரியருரையானும் நன்குணரப்படும். இவ் யாறுகளு மிவற்றைச்சூழ்ந்தநிலங்களும் கடல் கொள்ளப்பட்டது இற்றைக்கு நாலாயிரத்துமுந்நூறு வருடங்களின்முன்னென்பது, இலங்கைப் பௌத்தவம்சாவளியிலே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனங்குறிக்கப்பட்டகாலமும் விவிலிய நூலிலேகுறிக்கப்பட்ட நோவாவென்பவர்காலமும் மிகவும் ஒத்தியல்கின்றன. எனவே தொல்காப்பியனர் நாலாயிரத்துமுந்நூறுவருடங்களுக்குமுன் னிருந்தாரென்பது பல்லாற்றானும் இனிதுபெறப்பட்டது.

இதுகாறுங்கூறியவற்றாற் றொல்காப்பியம் பாணினீயவடநூற்கு முற்பட்டுள்ளதென்பது விளக்கப்பட்டது. இங்ஙனமும் பிறவு மெல்லா மிருப்பவும், அவற்றினுண்மை பொருட்செறிவென் றிவை ஒருசிலவும் நோக்காது, தொல்காப்பியத் தெய்வச்செழுந்தமிழ்நூற்குப் பாணினீய முதலிய வடநூல்களை முதனூலாமென்பது, எங்ஙனம் பொருந்துமென்பது.

இனி யிறுதியாக, தமிழ்நூற்கடல், வடமொழிக்கடல் என்றிவற்றை நிலைகண்டுணர்ந்த மாதவச்சிவஞானயோகிகள் “வடநூலுணர்ந்தார்க் கன்றித் தமிழியல்புவிளங்கா”தென ஒன்றுபற்றி யொரோவிடத்துக்கூறியதுகொண்டு பிள்ளையவர்கள் வடநூல்வழிஇயது தமிழ்நூலெனக் குறித்தார்கள், சொல்லியையபுநோக்காமையால். வடநூலுணர்ச்சியுஞ் சாலப்பெற்றார்க்கும், ஏனைமொழிப்பயிற்சிகைவந்தார்க்குமட்டுமே தமிழ் நூற்றிட்பம் பெரிதும் புலப்படும் என்பதுகுறித்தே யோகிகளங்ஙன முரைக்கலானார்கள்.

தொல்காப்பியனர்க்கு ஏனையமொழிப்பயில்வும் உண்மைபானன்றே தமிழிலக்கணம் வகுக்கும்போதெல்லாம் அதன்மாட்டுமட்டுமே கிடக்கின்ற விழுப்பமெல்லாங்கண்டு வேண்டுமிடந்தோறும் அதன்பெருமைகளைக் குறிப்பானும் வெளிப்படையானு மெடுத்துரைப்பாராயினர்.

அகத்திணை, புறத்திணை, செய்யுளியில் இவற்றை நோக்குக. இவைபோல் வன பிறவற்றையும் நன்குதெரித்தற்கன்றே பாயிரஞ்செய்திட்ட பனம் பாரனாரும் "ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பிய"னென வுங் குறித்திட்டார். பாணினீயம் முதலிய வடமொழி வியாகரணங்களுக்கில்லாத சிறப்புத் தமிழிற்குப் பெரிதும் உண்டென்பது வடமொழியுந் தமிழ்மொழியு மொருங்குதேறினார்க்கன்றி யேனையோருக்கு எங்ஙனம் புலப்படும். வட மொழியின்கண்ணே குறியீடுகள்பல காரணமின்றியும்வந்தன. தமிழின் கண்ணேயோ காரணம்பற்றுக்குறியீடுகள் ஒருசிறிது மில்லையென்க. இதனை வடநூற்புலமையும், தமிழ்நூலறிவும் ஒருங்குவிளங்கப்பெற்ற தனனன்றே சிவஞானயோகிகளும், தமது 'முதற்சூத்திரவிருத்தி'யின் கண்ணே "ஆசிரியர் (தொல்காப்பியனார்) யாதானுமோர்காரணம்பற்றியே குறியிட்டாளுவதல்லது வடநூலார்போலக் காரணம்பற்றுதும் குறி யிட்டாளுதல் யாண்டுமில்லை யெனத் தெரித்தார்கள். ஆகலான், தெய்வச் செந்தமிழ்த்தொன்மையும், பெருமையும் உணர்ந்து இன்பமுறல்வேண்டு வார்க்கு வடமொழிப்பயில்வும் வேண்டப்படுவ தொருதலையாம்.

அன்றி, உலகியற்பொருளறிவும் பிறவும் கைவந்தவர்க்குத் தமிழ் நூலுணர்வொன்றுமே போதாது, வடநூலுணர்வும் வேண்டப்படும் என்பது சிவஞானயோகிகளுக்குங் கருத்தாகும் எனப் பிள்ளையவர்கள் உள்ளுதல், பெரியதோர் ஏதமாம் என்க. அதனை யோகிகள் இயற்றிய நூல்வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இதுகிடக்க; வடமொழிக்கணில்லாத பலவியல்களும், பொருள் வனப்பும், செந்நடையும் நஞ்செந்தமிழிற் காணப்படுதலை யாவரே யறியார். அன்றியும், தமிழின்கண் தோன்றல், திரிதல், கெடுதன் முதலிய புணர்ச் சிச்செய்கைகளும், குறியீடுகளும்; வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முத லிய சொல்லிலக்கணங்கள் சிலவும்; உயர்திணை, அஃறிணை, ஐம்பால் எனவருஞ் சொற்பாகுபாடுகளும்; அகம், புறம் எனவரும் பொருட்குறி

வகைகளும், அவற்றின் பகுதிகளாய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பொருந்திணை, வெட்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென்பனவும், அவற்றின்றுறைகளும், வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்பனவும், அவற்றின் இனங்களும் இன்னோரன்னபிறவும் வடமொழிக்கண் இன்மையான் அவையெல்லா மெவற்றினின்றுந் தொடுக்கப்பட்டன? இன்னிசை வாய்ந்து உலகமெங்கணுந் தன்னிசைபரப்பிய கரையிறந்தகடலன்ன நஞ்செந்தமிழ்க்கு, மதிவளம்பெருக்குஞ் சிறப்பியல்பு ஒருசிறிதுமில்லா வடமொழியைச் செவிலித்தாயெனல் பொருந்தாமையறிக.

இங்ஙனம்,
வவுனியவிளாங்குளத்து
சு. இராஜையனார்,
யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்.

ஸ்ரீ:

அநுதாபக்குறிப்பு.

———:(o):———

நம் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிர்வாகசபையங்கத்தினர்களுள் மதுரை வக்கீல் T. N. சுந்தரராஜையங்காரவர்களையும், திருநெல்வேலி வக்கீல் N. A. V. சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்களையும் இம்மதியில் இழக்க நேர்ந்தமைக்கு மிகவும் வியசனிக்கிறோம். இவருள் ஐயங்காரவர்கள், 1910-ம் வருடமுதல் சுமார் ஏழு வருடகாலம் இச்சங்கத்தின் கௌரவ காரியதரிசியாகவும் பின்பு சங்கத்தின் நிர்வாகசபை அங்கத்தினராகவுமிருந்து சங்கக்காரியங்களை நன்கு நடத்திவந்தவர். பிள்ளையவர்கள், 1914-ம் வருடமுதல் சங்கத்தின் நிர்வாகசபையங்கத்தினராயிருந்து சங்கத்தின் 16-ம் வருடக்கொண்டாட்டத்தைத் திருநெல்வேலியிற் சிறப்பாகநடத்திவைத்தார்கள். இவ்விருவர்சங்காபிமானமும் மிகவும் பாராட்டற்பாலது. இவர்களை யிழந்துவருந்தும் இவர்கள் குடும்பத்தார்க்கு நமது அநுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

பத்திராதிபர்.

1922-௵ ஆகஸ்டு௴ 27௳ (துந்துபி-௵ ஆவணி௴ 11௳) காலை 9-மணிக்குக்கூடிய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் காரியநிர்வாகசபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய கனம் B. இராஜராஜேஸ்வரசேதுபதி மன்னரவர்கள்—அக்கிராசனாதிபதி.

2. மகா-ள-ள-ஸ்ரீ V. S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள் B.A., B.L.,
3. ,, T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்கள் B.A., B.L., M.L.C.
4. ,, M. மாணிக்கவாசகம்பிள்ளையவர்கள் B.A., B.L.,

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்.

I. 1922-ம்௵ ஜூலைமாத வரவு செலவு கணக்குகளை அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

II. சங்கத்தின் வருஷோத்ஸவகாலத்தில் வாசிப்பதற்காகத் தயாரிக்கலான சென்ற ஆண்டின் அறிக்கைப்பத்திரம் அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

III. சங்கம் அச்சாபீஸில் செய்யவேண்டிய ரிப்பேர்கள், சீர்திருத்தங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டும்பொருட்டு அச்சாபீசு அனுபவமுள்ள ஒருவரைக்கொண்டு நன்றாகக் கவனிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேணுமென்று மகா-ள-ள-ஸ்ரீ T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளலாயிற்று.

சங்கக்கட்டடத்திற்கு வடமேற்குமூலையிலுள்ள காலியிடத்தைச் சுற்றிக் காம்பவுண்டுச் சுவர் எடுக்கவும், சங்கக்கட்டடத்தின் காம்பவுண்டுச்சுவர் ரிப்பேர் பார்க்கவும், கட்டடத்தின் மேல்மாடியில் தாழ்வாரம் இறக்கவும் தீர்மானிக்கலாயிற்று. இவற்றிற்காகச் சங்கக்கட்டட பண்டிலிருந்து ரூ 2000 செலவுசெய்யும்படி சாங்க்ஷன் செய்யலாயிற்று.

IV. சங்கத்தின் பணவரத்து சம்பந்தமான ஆலோசனை விஷயம் தள்ளி வைக்கலாயிற்று.

V. சங்கக்கட்டடத்துக்கும் காலியிடத்துக்கும் கிரயசாதனம் பெறுவதற்கு ரெஜிஸ்டிரேஷன், ஸ்டாம்பு வகையரா செலவுக்காக ரூ 800 சாங்கிஷன்செய்யலாயிற்று.

VI. சங்கத்தின் நிர்வாகசபை அங்கத்தினராகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ T. N. சுந்தரராஜையங்கார், N. A. V. சோமசுந்தரம்பிள்ளை இவ்விருவர்களும், வித்யாவிஷய ஆலோசனை சபை அங்கத்தினராகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்களும் காலஞ்சென்றமையாற் சங்கத்துக்கேற்பட்ட பெரும் நஷ்டத்தைக்குறித்துச் சங்கத்தார் அநுதாபமொழிகூறும்படிக்கும், ஷெயார்களின் குடும்பத்தார்களுக்குச் சங்கத்தாரின் அநுதாபத்தைத் தெரிவிக்கும்படிக்கும் சங்க நிர்வாகசபையார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

மதுரை, 27-8-1922.

B. இராஜராஜேஸ்வரஸேதுபதி,
அக்கிராசனாதிபதி,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

புத்தக மதிப்புரை.

1. தமிழ் வியாசங்கள்:—இது, சென்னைக்கிறிஸ்தவகலாசாலையிற் றலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த காலஞ்சென்ற வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார் B.A., அவர்கள் பலசமயங்களிற் பலபத்திரிகைகளி லெழுதி வெளியிட்ட பல அரிய வியாசங்களையுடையது. கலாசாலை மாணவர்க்குப் பாடமாகவைக்கத்தக்கது. இதில், தற்காப்புநியமம், பொய்த்தோற்றங்கள், ஜீவராசிகளின் நாநாவிதவர்ணங்கள், மனவமைதி, உயர்தனிச்செம்மொழி, பதினெட்டாநூற்றாண்டின் தமிழ்ப்பாஷாபிவிர்த்தி, சொற்பொருளாராய்ச்சி என்ற வியாசங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விலை அணா 5. வேண்டுவோர் வி. சூ. சுவாமிநாதன், புத்தகவியாபாரி, மேலக்கோபுரத்தெரு, மதுரை என்ற விலாசதாரிடம் பெறலாம்.

2. சமரஸசித்தாந்தபோதினி என்னும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் உபதேசகவிமஞ்சரி (முதற்பாகம்):— இது, பொள்ளாச்சி முனிசிபல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் நா. கனகராஜையரவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பரமஹம்ஸரது உபதேசவாக்கியரத்தினங்களை யமைத்துக் கருதியபொருளினிதுவிளங்குமாறுசெய்த இனிய செய்யுணடையுடையது. மஹதுபதேசவாக்கியங்களை மனனஞ்செய்துகொள்வார்க்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கது. இதன் விலை அணா 4. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

3. பணம்:—இது, நாளிது ஆவணிமீ 16உ முதல், திருச்சியிலிருந்து வெள்ளிக்கிழமைதோறும் வெளிவரும் ஒரு வர்த்தமானப்பத்திரிகை. இது, ஜாதிபேதம், கட்சிபேதமின்றி எல்லார்க்கும் பொதுவாக நடத்திவரப்படுமென்று தெரிகிறது. நெடுங்காலம் பத்திரிகைத்தொழிலிற் பழக்கமுள்ளவரான ஸ்ரீமத் S. G. இராமாநுஜலு நாயுடு அவர்கள் இதற்கு ஆசிரியராயிருக்கிறார். பல அறிவாளிகளும் உயர்ந்த பட்டதாரிகளும் இதற்கு விஷயதானஞ்செய்துவருகிறார்கள். இதில்வரும் விஷயங்கள் தெளிவான நடையில் எல்லார்க்கும் விளங்குவனவாயுள்ளன. இது நன்கு வளர்ந்து தமிழ்நாட்டுக்கு மிக்கபயனை விளைவிக்குமென்று நம்புகிறோம். இதன் வருடச் சந்தா ரூபா ஐந்து. ஆறு மாதத்துக்கு ரூபா 2-12-0. தனிப்பிரதி அணா 1½. வேண்டுவோர், ஸ்ரீமத் தி. வி. ராஜகோபாலன் அவர்கள், 281 பெரியகடைவீதி, திருச்சிக்கோட்டை என்ற விலாசதார்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்.

வேறு.

அரனிவைபுகலக்கேட்டவமலனுமிமையாமுக்
கணொருவனைநோக்கியின்சொலொடுமனங்களிக்கும்வண்ணம்
விரவுவெண்ணகைப்புன்மூரன்மின்னைநிற்குரியாடன்னை
வரனெனநீயேசேர்திமதிமுடிபொறுத்தமேலோய். (12)

அன்னவளுடனீமூன்றுமளவையாமின்பப்பாலி
னன்னலமடைவாயாகநாடொறும்வானோர்போற்ற
வென்னருகிருந்திப்பொற்றாமரைக்கரைக்கென்விமான
முன்னரேவிழிப்பாய்வாழ்திமூவுலகளிக்குமாற்றால். (13)

வழிபடன்முற்றியென்மேன்மனத்தருமாமென்னன்பர்
குழுவுளும்பெரியோனாகியாங்கவரிடத்திற்குன்றா
விழுமியவேட்கைகூர்ந்துவிமலமாமான்மியாவா
யழிவிலாயென்றுகூறியந்தரத்தாறுசெல்வான். (14)

எழுதருமனத்தனாகியிருந்திடுமெல்லையாங்கே
கொழுதிவண்டிரைக்கும்பைந்தார்க்குளிர்துழாய்மோலியானைத்
தொழுதிடுங்காதல்பொங்கத்துரிசறும்வசிட்டனாதி
முழுதுணர்முனிவர்போந்தாரருந்ததிமுதலாரோடும். (15)

எய்துமேழ்முனிவர் தாமுமெட்டுறுப்பிலங்குமானங்
கைதொழூஉப்பிரவியாங்குக்கருணைகொண்டுறையுமாலைப்
பொய்தவிர்புருடசூக்கமநுவினாற்புகழ்ந்துபோற்றி
மெய்தகுமுவகைசெய்தாரருச்சனைவிதியினாற்றி. (16)

வலம்படச்சூழ்ந்துபல்கால்வணங்குவார்விடைகொள்போதிற்
பலம்பெறுமுனிவர்தம்மைப்பார்த்துநீர்தூர்ச்சடிப்பேர்ப்
புலம்புனையொருவற்கின்னேபுதுமணம்புணர்த்திப்பின்னர்
நலம்பெறப்போமினென்னாநவின்றனன்ஞாலங்காப்பான். (17)

ஆழியான்பணித்தமாற்றமருந்தவர்நயந்துகேட்டுப்
பாழியாங்ககன்றுபோந்துபனிவரைச்சாரலெய்த
ஊழியானுயர்ந்தகுன்றத்துயர்ந்துளானெனினுமஞ்சி
வாழியாங்கெதிர்ந்தானென்பமாதவர்வரவுநோக்கா. (18)

பலமுறைபணிந்துபோற்றியாதனம்பாத்தியங்க
ளலருமாசமனத்தோடேயருக்கியம்பிறவுமீந்து
தலைவரிற்றலைவனானேன்சார்ந்தநும்வரவினாலென்
குலமெலாந்தூயதாயதடிகண்மீரென்றுகூறி. (19)

பெருந்தகவுடையநுங்கட்கியான்செயப்பெறுவதென்னே
பொருந்துறப்புகலவேண்டிற்றென்னலும்பொருப்பின்வேந்தே
யருந்தவம்புரிந்தாய்போலுமாற்றவுமுயர்ந்தகாமர்
திருந்தியகயிலையாற்குன்றிருமகட்கொடுத்தல்வேண்டும். (20)

என்றெழுமுனிவர்கூறவிமவரைப்புத்தேள்கேளா
நன்றுமக்கெவ்வாறுள்ளநயந்ததோவவ்வாறாக
நின்றனேனென்றுமேனைதன்னொடுநிகழ்த்துநேர்ந்து
சென்றனன்சிறப்புங்கொண்டுதேவர்மற்றெவருஞ்சூழ. (21)

திருவளர்கயிலைமூதூர்த்தெய்வமண்டபத்திற்புக்குப்
பெருவளம்புரிந்துமன்றற்கமைந்தனபிறவும்வாய்ப்பக்
குருவழலோம்பிவேதக்கொள்கையிற்பூசித்திசற்
குருவளர்கவுரிதன்னையுதகமுய்த்தளித்தானன்றே. (22)

இன்னணநிகழ்ந்தபின்னரிமவரையின்றசெல்வி
தன்னொடுஞ்சேர்ந்துகாட்சிதந்தனன்கந்தன்றாதை
யன்னவனுவந்தவாற்றாலமரர்குய்யகர்காந்தர்ப்பர்
கின்னரர்முனிவர்சித்தர்சாரணர்கிளைமற்றெல்லாம். (23)

அரும்பியமுகுளக்கொங்கையரம்பையராகந்தோய்ந்து
சுரும்புணூறவமென்னத்துய்த்தனர்தெய்வப்போகம்
விரும்பியவரந்தாநந்தவிமலனதருளினாலே
பொரும்புலப்பகையும்வென்றுபுறப்பகையாவுஞ்சாய்த்தார். (24)

வாழ்ந்தவரின்னுமென்னுமறைவரம்பளந்துகண்ட
தாழ்ந்தசெஞ்சடைவியாதன்றவம்பழுத்தவரைநோக்கிச்
சூழ்ந்துளீர்கேண்மின்மற்றும்யாதுநீர்சூழ்ந்ததென்றா
னாழ்ந்தநுண்கேள்விமேலோரார்வமுற்றுரைப்பதானார். (25)

வேறு.

பராசரன்வரத்தில்வருபண்ணவர்களேறே
கராமலகமாயவில்கல்விநிலைகண்டோய்
விராவிமிகுமன்புடனிவ்வேதவுரையன்ன
புராணகதையின்னமுளதைப்புகல்வையென்றார். (26)

வரம்பயில்செழுங்கிருதமாலைநதிதீரத்
தரம்பயரெனத்திகழரம்பைவனமீதிற்
சரம்பழிவிச்சுவகன்மன்செயும்விமானத்
தரம்பயில்பரம்புருடனென்றமுறைகிற்பான், (27)

கிருதயுகவாதிதனிலேயிருடிகேசன்
சுருதிவழிவேதன்மலர்தூவுதலும்வந்தான்
கருதுசனகாதியர்கள்காண்டகுபொருட்டான்
மருவியவைகுந்தமதிகந்தவனிவந்தான். (28)

அத்தகையகாரணநிகழ்ந்திடுமந்நாளின்
மொய்த்தகதிர்கோடியின்முயங்கொளிதயங்க
மெய்த்தபுலவோர்புலவனல்கியவிமான
மூய்த்துலகின்மேல்வழுதிபூமிதொறுலாவும். (29)

கருங்கடல்குறித்தவனிகாக்கவுயர்காட்சி
தருங்குடிஞைதான்மலர்தொடுத்தணிசெய்தார்போல்
வருங்குறியினால்வடமொழிப்பொருள்வழிப்பே
ரிருங்கிருதமாலையெனவிவ்வுலகியம்பும். (30)

விரிதிரையபாற்கடல்வெய்யோன்விசயவட்டங்
கருதரும்வைகுண்டபதிகாருணபுரம்பின்
னருண்மதுரைகோட்டியிவையாறினுமட்டாங்க
வருணமொடுமொதவன்விமானமதிருக்கும். (31)

ஓங்கியபொன்மேருவெனவொண்புடைபரந்தே
தாங்குபல்சிறப்பினொடுசொத்துமவ்விமானந்
தேங்கமலன்முன்புசெயவாய்த்துளதுசேய்த்தி
லாங்கணிருநான்கதெனும்யோசனையலங்கும். (32)

எதிர்ப்படுமெவ்வோசனைகளெட்டினுளவெல்லை
வதிப்பவர்பெறும்பயனைவாழ்த்தவெளிதாமோ
விதிப்படியவண்செறிவிலங்குபுள்ளினங்கண்
முதற்படுமசேதனமுமுத்திபுகுமென்றால். (33)

இத்தகைவிமானவருகேதவமிழைப்போர்
பத்திவழிபூசைபுரிகிற்பவர்பலத்தின்
சித்திநிலைமுற்றுமெவர்செப்புவர்கடிய
தத்துவமனைத்துமுணர்சத்துவகுணத்தீர். (34)

நீண்டுலகளந்தநெடியோனருள்வரத்தா
லீண்டெழுதபோதனருமெய்தினர்தவத்தின்
மூண்டனர்தெளிந்தனர்கள்சித்திவகைமுற்றும்
பூண்டுபரபோகமிகபோகமொடடைந்தார். (35)

ஆலயமதன்புடையிலோர்கணமமர்ந்தாற்
சிலமுனிராகுமலியேனுமறைதேற
வாலறிவில்குத்திரர்களேனுமடநீங்காப்
பாலரெனினுஞ்சகலபாதசமுமாய்க்கும். (36)

தேவனுறையிப்பதிவியப்பொருவர்செப்ப
மேவியொருமானிடன்விருவமுயல்வானேல்
வாவுபரிமேதபலனவ்வளவும்வாய்ப்போ
னவனவன்முத்தனெனலையமிலைமெய்யே. (37)

கேத்திரவிசிட்டமிதுகேள்விபெறவேற்கு
நாத்தழைசுருக்கமொடோராதனுரைத்தா
னித்தவர்கள்பின்னுமெமைநீர்வினவவேட்பீர்
யாத்துரைசெய்வீரெனவியம்பினன்வியாதன். (38)

மூன்றவது மணம்புரிபடல முற்றும்.

ஆகக்கவி—267.

நான்காவது

காசிபன்முதலாயினோர் வரம்பெறுபடலம்.

மூசிவண்டோர்துழாய்மோலிமாலுறை
தேசிகவிமானயாண்பீதுநீர்த்தமுங்
கேசவன்கருணையின்கிளர்வுங்கீர்த்திசெய்
காசிபன்பூசையுங்கழறுவாமரோ. (1)

தெரிதவைபாயனதெளிவின்மிக்கவா
வுரியநாலயலினாலுணரும்பெற்றியாய்
மருவியகேண்மைவல்லாயெமக்குநீ
விரிவுறத்தீர்த்தங்கள்விளம்பவேண்டுமால். (2)

அடலரிமேவுமட்டாங்கமானத்தின்
புடைதழுவும்புடவிமேன்மாயன்புண்ணியத்
தடமுதுதீர்த்தமெத்தனையிருந்தன
திடனுணர்ந்தோயெனவெதிகள்கூறினர். (3)

புலப்படவொருங்கியபுந்தியாளராய்
நலப்படமுனிவிர்காள்கேண்மினாதன்
சொலப்படக்கேட்டதைச்சொல்லுகேனெனாத்
தலைப்படுகருணைசான்முனிவன்சாற்றுவான். (4)

தானமாங்கதனுக்கிசானதிக்கின்முன்
கூனல்சேரெழுகடல்கூடிவைகுமால்
வானுலாந்தவஞ்செய்துமார்க்கண்டேயர்தா
நானவேதுவிலவண்வேண்டநண்ணின. (5)

எழெனுங்கடல்களுமிறைவன்கோயின்முன்
வாழியகோபுரவாயின்ஞாங்கரே
யாழியாற்குவகைசெய்துடலடங்கியோர்
சூழியாயிருந்ததுதோற்றஞ்செய்தரோ. (6)

வைகலும்வானவர்முனிவர்வந்துதஞ்
செய்கடனியற்றநீர்திளைக்குநீரது
கைகலந்தன்னநீர்க்காகமாதிகண்
மொய்கலந்தலைத்திடமுழக்கருதவே. (7)

பொன்னிறத்தாமரைபொலிந்துபூத்தது
பின்னைநன்னீர்விளையாடப்பெற்றது
மன்னியகுவளைதாமரைகமழ்ந்தது
நன்னரும்விமலமுநளியும்வாய்ந்ததே. (8)

படிகமிட்டியற்றியபடியொழுங்கெலாங்
கொடிபுரைமருங்குலார்குலவுநாண்மல
ரடிபொதியலத்தகமலர்த்திக்காட்டுவ
கடியசெந்தாமரைகல்லும்பூத்தபோல். (9)

சேலுகண்மறிதிரைதெள்ளித்தள்ளிய
வாலுகப்பரப்பிடைவண்டலாடுவார்
காலுகுத்தழாதபூம்பாவைகைக்கொடு
கோலியசிற்றில்வாய்க்குதலைப்பேதைமார். (10)

குழைதளிர்க்கற்பமுந்தமாலக்கூட்டமும்
பழமுணிப்பாலையும்பலவும்வாழையும்
பொழிலெழின்மாவும்புன்னைநாகமு
நிழல்படக்கரையெலாநிரைத்தியங்குமே. (11)

மிதிலையிராகவனிறுத்தவில்லினு
மதிலெய்யப்புராரிமுன்வளைத்தவில்லினு
மிதுபெரிதாமெனத்திரையெடுத்தெறிந்
ததிர்குரற்புள்ளொலியடங்கவீசுமால். (12)

எழுறுமதோற்கடம்பொருதெழுந்துதன்
காமமும்வன்மையுங்காட்டிப்பேடையின்
மீமிசையணைந்தணைந்துவக்கும்வெண்சிறை
நேமியம்புட்களாற்றோன்றிநின்றதே. (13)

எழுகடலிதன்றலைமுனிவரேழ்வருந்
தொழுதணிமாதியெண்சித்திதோய்ந்தனர்
வழிபடுமதற்குநேர்வடகிழக்கதா
யழிவிலாதிருப்பதவ்வநந்தன்றீர்த்தமே. (14)

சந்திரனதனிடைமூழ்கித்தாழ்விலாச்
செந்திருப்பெருவளஞ்சேர்ந்திட்டான்பன்னா
ளிந்திரனதன்கரைத்தவஞ்செய்திம்பர்கி
ழந்தரமூன்றிற்குமதிபனாயினன். (15)

வரந்தருமுயர்நிலைவாழ்நர்வைகலும்
புரந்தரன்மூழ்குமப்புனற்கண்மேவுவா
ரரம்பைமார்யாருமவ்வநந்ததீர்த்தநீர்
விரும்பியாடினர்சுரர்வேந்தனேவலால். (16)

அவரருச்சனைமகிழ்ந்தநந்தனுமா
லவவுடனற்புதவுருவாகினன்
றவவடிவனையவத்தடத்தின்றெற்கதாய்ச்
சிவனிகர்காசிபாச்சிரமந்தோன்றுமால். (17)

ஆங்கெழுமுனிவர்வந்தருந்தவம்புரிந்
தோங்கியமேருவினும்பர்வான்பதந்
தாங்கருதியபடிசார்ந்துநல்வரம்
வாங்கினதுருவமண்டிலத்தில்வைகுவார். (18)

அநந்தநீர்த்தத்தயலாச்சிமத்திலுந்
தனந்தவடாக்கொளுஞ்சத்தமாதவ
ரினந்தருவசிட்டனோடிருப்பரெம்பராற்
கனந்தருநான்முகன்கற்பங்காறுமே. (19)

தொக்கராவியற்பெயர்சுமந்ததீர்த்தத்தின்
பக்கமேபவித்திரம்பயப்பதாகிய
சக்கரதீர்த்தமாந்தடமிருக்குமா
லக்கரைகாசிபப்பிரமனுதினாள். (20)

மாதவமியற்றினன்வருந்திப்பற்பகல்
சீதரன்றிருப்பெயர்செவித்துச்சிந்தியாக்
காதலினன்னிலைகாணப்பெற்றபின்
சோதியைமுனிவனுந்துதிப்பதாயினன். (21)

வேறு.

பேராயிரமோபிரமமோவெவ்வெவைக்கும்
வேராயகாரணமாமேனித்தனிப்பொருளோ
பாராயணமறைகள்பார்த்துணருந்தொல்லுருவோ
நாராயணவோநமோநமோவுன்னடிக்கே. (22)

யோகநெறியுடையாருண்மைத்தியானமதில்
வேகமுறுபாற்கடலுமேசமும்போல்வீற்றிருப்பா
யாகமொருவரறியாவறியவிற்பாய்
நாகசயனநமோநமோவுன்னடிக்கே. (23)

அந்தரவான்மாவாயனைத்துயிர்க்குமுள்ளுயிராய்
முந்தறியுமெய்ஞ்ஞானமூர்த்தியாய்மோனியர்தஞ்
சிந்தைபிரியாய்தெளிசாத்திகக்குறட்டி
னந்தரிதாய்வாழ்வாய்நமோநமோவுன்னடிக்கே. (24)

நித்தமுத்தர் தங்கணிகழுமநுபோசமுமாய்ச்
சுத்தமுற்றசாத்திகத்தோற்றமாய்ச்சூரிகளா
லொத்தமுறையேத்தரிதமோங்கியுலகளந்தாய்
நத்தணியுங்கையாய்நமோநமோவுன்னடிக்கே. (25)

வேறு.

மிகத்தெளிந்தவிருடியர்தாம்வோதார்தத்தனிஞானவிளக்கேயின்னைச்
சகத்தினுக்குக்காரணமாய்ச்சாற்றுவர்மாபூதங்கடகுதிக்கெல்லா
மகத்தொடுக்கும்பிரளயமார்தானமென்றுமவ்வியயமாகுமென்றும்
வகுத்துரைப்பரதனாலுன்பெருமைதனையெம்மனோர்வழுத்தற்பாற்றே. (26)

போற்றரியபிரகிருதிபுருடனிதற்கதிட்டானப்பொருளுமாவாய்
சாற்றரியதன்னைவிடவிசேடமொன்றில்லாதபொருடானுமாவா
யூற்றமிகுநிரஞ்சனமாய்த்தோடங்களால்விடுபட்டொருவனாகி
யேற்றமுறுஞ்சேடமாய்ப்பிதக்காகவினிமேலுமிருப்பாயன்றே. (27)

பலவகையபூதங்களளவிறந்தசராசரங்கள்பரந்ததெல்லா
மிலயமுறுங்கடைநாளிலலையெறியும்பெருங்கடலினிடையேசிந்தை
நலமடையுமெழிலுடலனெளியநனந்தலையனந்தநாகபாயற்
றலமதனிலயர்வுயிர்ப்புத்தவிர்ப்பான்போற்றுயின்றருளத்தக்காயன்றோ. (28)

அக்கடவுட்பெரும்பாம்பின்பொறிப்படமேபள்ளியறையாகக்கொண்டு
மிக்கவழிபாடுடையமுனிவர்குழாம்புடைசூழவிழிவளர்ந்தா
யிக்கதிடநெடுந்துயிலும்பிரமபுருடாயுவொன்றிற்கிரண்டதாகப்
புக்கபரார்த்தங்களினானிரம்பியதோரிராப்பொழுதுபுலரப்போக்கி. (29)

சேக்கையதனிடைநின்றும்பள்ளியுணர்ந்தெழும்போதிற்றிமிரஞ்சூழ்ந்து
நீக்கமறஞானமின்றிச்சூனியமாய்நடப்பதொடுநிற்பதான
போக்கரியபுவனமதிலனைத்துயிரின்விவிதகன்மப்புஞ்சமெல்லா
நோக்கியெவற்றையுமாதிபூதனெனுநீபடைத்தனுணித்தன்றேயோ. (30)

நீயன்றோநானாசேவாதிகட்குச்சான்றாகநின்றாயுன்றன்
காயந்தான்பரவெளியினிரந்தரித்துக்காலமெனுங்கடவுளாகி
மாயஞ்சேருயிர்திரண்டமசத்தெனுந்தத்துவத்தடைந்தம்மகத்தினுள்ள
பாயுஞ்சிவன்களைவெவ்வேறுசெய்வான்கலைக்கின்றாய்பரமயோகி. (31)

அன்னமகத்திடைநாசரகிதமாயதற்குவித்தியாதமாகிப்
பன்னுதமோகுணத்தினின்றும்விபெட்டுப்பெரிதகன்றுபயின்மகானென்
றன்னுபொருளுதிப்பவதிற்சிவமுதற்சகங்காரமுதிப்பவீண்டுச்
சொன்னவகங்காரமுமூவகையாயகுணமாகித்தொடர்ந்துதோன்ற. (32)

தோன்றியசாத்திகவிராசதமொடுதாமதமென்னத்துளங்குமந்த
மூன்றிவிராசதத்துடன்சாத்திகங்கூடுமகங்காரமுத்தைதன்னிற்
கான்றபதினொருவகையிந்தியந்தோன்றத்தாமதவாங்காரந்தன்னி
லேன்றதன்மாத்திரைப்பூதம்பிறந்திடப்பஞ்சிகரணமிதனைச்செய்த. (33)

பேதங்களவற்றினின்றும்பிரமாண்டம்பிறந்ததிந்தப்பிரமாண்டத்தில்
வேதன்றோன்றினனவனால்விதிப்படுத்ததலகங்கள்விளம்புநாலு
பூதஞ்சேர்புவனமிதைப்படைத்தனைகாத்தளித்தனைபின்புசங்காரச்
சேதஞ்சேர்காலமுமாங்கேதுவுமாமெனினியேயிதைப்பாயன்றோ. (34)

அப்படியேயிப்படியைவிதித்தளித்துமுடித்துவிளையாடுவாய்நீ
செப்பருநான்மறைகளினுந்தெரிபவனீசொல்பவனீதெளிந்தோர்யாரு
மொப்பரியவெச்சமதாலுன்னையேவேண்டுவர்பல்லுயிர்கட்கெல்லாம்
வைப்பரியவர்த்தானமாவெனச்சேர்த்திருக்கின்றாய்மழைபோல்வண்ணா. (35)

எவ்வெவர்க்கும்பயன்பேறு தருவாய்நீயந்தணர்கள்யாருநின்னைக்
கவ்வைதவிர்கருமத்தாற்பூசித்துப்பாசத்தைக்கடந்துநீங்கித்
துவ்வுடைநின்பரமபதமடைகின்றார்சுத்தசாத்துவனுமுன்பாற்
செவ்விமறைபுகுந்தனசாயுச்சியம்பெற்றுவக்கின்றார்சிலர்களம்மா. (36)

அருத்தியதாபத்திரயத்திடைந்திதமோடகிதமறியாதஞ்ஞான
முருத்தெரியபாரிருப்பாரவர்தமைக்காப்பாற்றுதொழிலுனதேயன்றே
பெருத்தபிரபஞ்சமென்றோர்நிபமேற்றிவினையனைத்தும்பிறழாவண்ணம்
விருத்திசெய்வாய்பிரமநிட்டையடைந்தோர்களுணர்ச்சிதனில்விளங்குவாய்நீ

மற்றவரைப்பிரமநிட்டைக்குரியரெனச்செய்பவனீவருந்தாதன்னோர்
குற்றமனைத்தையுந்துரந்துபாததாயமைநிழலுங்கொடுக்கின்றாய்நீ
யுற்றகலியுகதோடமதனுலிவ்வுலகினல்லோர்க்குறுகண்சூழ
வெற்றியதீயோர்பிறந்துசுருதிநெறிபிழைபடுமேலிவற்றையெல்லாம். (38)

உலையாமேநிலைநிறுத்தமனித்தருடன்மனித்தரெனவுகங்கடோறு
மலையாமலவதரிப்பாயறிந்தவர்க்குமறியார்க்குமவ்வக்காலந்
தலையாயவருள்புரிவாயெதிர்ப்படுவாய்போற்றிநின்சீர்சாற்றயார்க்குந்
தொலையாதென்றலையாழித்துயில்வானைப்பணிந்துமுனிதுதித்தானன்றே. ()

வேறு.

பேசியின்னணமேத்தியபுகழ்ச்சியாற்பெரிதுங்
காசிபன்றனைக்கருணையானோக்கியீர்ங்கடல்போன்
மாசிலாமணிமரகதம்போல்வடிவுடையான்
வீசுதெள்ளமிர்தின்றதோர்மொழியினால்விளம்பும். (40)

வருதிமாதவநினக்குநன்கெதிருறவந்தாந்
தருதும்வேண்டுவதனைத்தையுங்கேளெனச்சாற்றச்
சுருதனுகியகாசிபன்மகிழ்ந்தனன்றொழுதான்
பெரிதும்விம்மினான்றடைப்படுமிடற்றினாற்பேசும். (41)

எவரெவர்க்குமோருயிர்க்குயிராகிவீற்றிருந்தா
யவரவர்க்குளம்வேட்குநவனைத்தையுமறிந்தாய்
தவர்வனப்பிளம்புதல்வரில்லாமையாற்கவன்று
தவமியற்றினேன்சக்கரதீர்த்தமார்தடத்தின். (42)

உன்னைக்காண்டலுமுவகையானிரம்பினேனிண்டே
பொன்னைப்பூண்டநின்றிருவடிப்போதுகள்பூசித்
தின்னதீர்ந்தினிதிருப்பல்யானெனதுசந்ததிகள்
பின்னைப்போந்தனதிணையடிக்கன்பராய்ப்பெருகி. (43)

யாண்டுநோக்கினுமவர்களாயலைவிலா திருக்க
வேண்டுமோவெனக்காசிபன்விளம்பலுங்கடம்பி
னீண்டசோலைசூழ்ந்திலங்கியவிமானநின்றெழுந்தோ
ஞண்டதாகவென்றளித்தனனெண்ணியாங்கடைய. (44)

மக்கட்பேற்றையும்விருத்தியாய்ப்பயந்திடவழங்கிச்
செக்கர்த்தாழ்சடைமுனிவகேளித்தலஞ்சிறந்து
மிக்குத்தோன்றியவிழுமிதின்விழுமிதாமெமக்கு
மொக்கப்பூண்டிவணகன்றிடாதாற்றவுமுள்ளம். (45)

முரிமால்வரைநின்றிவணடைந்தனமுன்னம்
யாருமேத்திடவித்தலத்திருக்கின்றும்யாமும்
பாருமண்டமுமுள்ளமட்டிருக்குமிப்பதியி
னேருமுள்ளன்றிவெளியினுநிலைப்புறவிருப்பாம். (46)

நிறைந்தவாதரம்பெருகவற்சனைத்தொழினெறியா
லறைந்தமந்திரத்தாற்றுநம்மடியவர்க்கெல்லாஞ்
சிறந்தபோகங்கள்யாவையுந்தெவிட்டறவருள்வான்
கறந்தபாலெனவீண்டொமுறைந்தனங்கண்டாய். (47)

என்றுகூறிமூவுலகையுமளந்தவீரடியான்
சென்றுசேணிடைகரந்தனனிருந்தகாசிபனு
மன்றுதொட்டுறுவரத்தினற்புதல்வரையளித்தான்
ஞென்றதாயவன்மகார்களாலுலகெலாந்துதைந்த. (48)

முன்னாரதன்புகன்றவிம்முதுகதைவிரித்தே
யென்னிலீண்டொரச்சோதத்திரத்திவிருந்து
சொன்னதாமிவைகேட்பவர்தொழில்பலமுயலா
தன்றுகாமியமெவற்றையும்பெறுகுவாரொருங்கே. (49)

நான்காவது காசிபன்முதலாயினோர் வரம்பெறுபடல முற்றும்.

கிருதகாண்டம் முற்றும்.

ஆகக்கவி—316.

திரேதகாண்டம்.

முதலாவது:

பிருதுச்சக்கரவர்த்தி பூசித்த படலம்.

எனவேமுனிவோனுரைப்பவிசைகாசிபனார்கதையை
மனவேறிடல்போல்வட நூல்வழியேகோவைப்படுத்தாஞ்
சனகாதியராச்சிமமுந்தடமும்பிருதுப்பெயரின்
சினவேலரசன்கதையுந்தெரியும்படியிங்கறைவாம். (1)

சதிராய்நெருநல்செல்லச்சவுனகாதிமுனிவோர்
கதிரோனுதயஞ்செயுமுன்கடிநீராடிச்சந்தி
விதியாதிகளுரித்தவேள்விக்கடனுமுற்றி
மதுசூதனனைமனத்துவைத்துப்பொறைகொண்டவராய். (2)

கமழ்நைமிசமாவனத்தார்கடம்பவனமான்மியத்தி
னமிழ்தஞ்செவிவாய்த்தேக்கியருந்துமாசையீர்ப்பப்
பமரநறைவேட்பதுபோற்பாராசரியப்பெயரின்
விமலன்கமலச்சரணில்வீழ்ந்தார்தாழ்ந்தார்சூழ்ந்தார். (3)

தவயோகத்தான்மலினந்தள்ளித்துரத்திக்கரத்திற்
செவமாலிகையுந்தாங்கித்திகழ்கோடீரம்வனைந்து
துவளாசினிப்பட்டுடுத்துத்தோளுமார்புந்தூங்க
வுவவீதம்பூண்டருளியூர்த்தபுண்டரந்திட்டி. (4)

மரைமெல்விதழ்போல்விழியான்மால்கான்மனம்விட்டொழியான்
பரமனிருதாண்மலரிற்பன்னாண்மலர்தூய்ப்பணிவா
னிருடிகணங்கட்குயர்ந்தானிருக்குஞ்செவ்விகாணூஉத்
திருமுன்னாகவிருந்தார்திருந்தும்வேதக்குருந்தார். (5)

பாராசரியமுனிவாபண்டிம்மதுரைப்பதியி
லாராதனையாய்நெடியோனடியைப்பரவிப்பிறராற்
றீராப்பாவந்தீர்த்துச்சித்தித்தலைமைபெற்றார்
யாரார்சொல்லாயென்றாரிதுகேட்டருள்வானிளகி. (6)

முனியிர்கூடன்மதுரைமூதூர்ப்பெருமைதன்னி
வினிநீரென்பாற்கேட்பதியாதுண்டோவஃதனைத்தும்
பனிநாண்மலர்மேலயனார்பகரக்கேட்டுப்பழநா
ணனிநாரதன்சொன்மரபானவில்கேணுமக்கென்றருள்வான். (7)

வேகவதிதீரத்தில்விளங்குமதுராபுரியின்
பாகமுறுமேற்றிசையிற்பகருங்கெயதீர்த்தந்தா
னாருந்தீர்த்தமெவைக்குமழகாயுறையுமதன்பா
லேகமுதலையுவப்பித்தெண்டிக்கயங்களிருக்கும். (8)

செப்புங்கெயதீர்த்தத்தின்றென்பாற்சனகாதியரா
மெப்புங்கவருந்தவநின்றெனையாள்கோவிந்தனையே
யொப்பொன்றிலதாய்மிகவுமுவகைபுரிவித்திருந்தா
ரப்பண்புடையோர்பெறுதற்கரிதாஞ்சித்தியடைய. (9)

முந்தங்கிருதயுகத்தின்முற்கூறாயகாலத்
தந்தண்டுளவப்புயனையாராதனைநன்கியற்றி
யுந்தும்படியோர்குறியாலுடையானடிசேரின்பக்
கொந்தின்சுவையாரமுதங்கூட்டுண்டருட்பாலடைந்தார். (10)

கடங்கொண்டடங்காதரியைக்கருதித்தொழுதெண்கயங்க
ளிடங்கொண்டகழ்ந்துமூழ்கியிருமைப்பயனுறுநகரத்
தடங்குங்கெயதீர்த்தத்தின்றுறையின்கரையோர்மாடே
திடங்கொண்டிருக்குந்தோதாத்திரியென்றொருமால்வரையே. (11)

கீழ்பால்யானைப்பெயரின்கிரியுண்டதனின்முதனா
ளேழ்பாருலகுமதிரவெண்காற்சரபத்துருவாய்ச்
சூழ்பாயுமுருத்திரனைத்துரக்குநாரசிங்கன்
வாழ்வான்பிரகலாதன்மகிழும்படிமுன்வந்தே. (12)

அங்கண்விண்டுதீர்த்தமமருமதனின்மூழ்கிச்
செங்கணாரசிங்கத்திருமாலடியைப்பரவிப்
பொங்குமன்பின்சிரத்தைபொருந்திப்பெருஞ்சீர்த்தியராய்த்
தங்கும்வாலகிலியத்தலைவர்பலராங்கிருப்பார். (13)

சேகின்மனத்தாரவருட்சிரவணப்பேரினவரும்
யோகினாநதிபெறுமூர்த்துவமர்தினரென்பவரு
மேகர்தருமாங்கவேரோடிணங்குந்துதியர்பலரு
மோகர்தவிர்ஞானத்தின்முயங்குந்தியர்தாமும். (14)

மற்றும்பிறராயுள்ளவாலகிலியமுனிவர்
முற்றுமியமநியமமுயன்றட்டாங்கயோக
முற்றெண்ணுறுப்பின்மானத்துறைவானருள்சாமீபம்
பெற்றங்கணிமாதியவெண்பெருஞ்சித்திகளுந்தெரிந்தார். (15)

வேறு.

இதுவிகலமாயுரைத்தேனிப்பாலுங்கேண்மின்கன்
சதுருகத்துட்டிரேதயுகந்தனினிகழ்ந்தபுதுமையொன்றுண்
டதுமொழிகேன்பிருதுவெனுமாழிவட்டத்தொருவேந்தன்
மதியுடையானவன்றேவிமாதவனையருச்சித்தாள். (16)

எட்டெழுத்தின்மனுப்பலகாலிறைகோயிற்புகுந்தோதி
யுட்டதும்புமன்புடையாளோரெட்டுமெகப்பயந்தாண்
மட்டவிழுமலர்க்குஞ்சிமைந்தர்கட்கம்மனுவுணர்த்தி
நெட்டவனிபுரக்கவைத்துநீங்கினாள்கணவனொடும். (17)

சந்திரனுமுரோணியும்போற்றனிமானமினிதேறி
யந்தரமேல்படாநடத்தியமரர்சித்தர்சாத்தியர்கள்
கந்தருவரியக்கர்நரர்கின்னரர்கட்செவிவேந்தர்
பந்தமுறுமேழ்முனிவர்பதமெலாங்கடந்தேகி. (18)

மீதளவுமாகாயசாரணர்கள்வியனுலகும்
பூதகணமுதற்கணங்கள்புரந்துறையும்பேருலகு
மோதரும்விச்சாதரர்தமுலகமுடன்கோவுலகுங்
காதல்கொடுபோதப்போய்க்கண்டெண்டுமீள்கின்றாள். (19)

இவ்வண்ணம்பதியினுடனெப்பதியுமுலாப்போந்து
துவ்வண்ணவெண்ணகையாடுய்த்தனள்பல்போகமெலாஞ்
செவ்வண்ணக்கதிரொளிநேர்மானமதிற்சேணுலவி
யவ்வண்ணரிகமுங்காலணிவையைத்தடங்கரைமேல். (20)

மனங்கவருங்கடம்பவனமத்தியில்வைகுந்தமுளான்
சனங்கடொழவினிதமருந்தனிவிமானத்திடையே
யினங்கொளுவுமிவர்சாயையேறுதலுமால்கணங்கள்
சினங்கொடுதாம்பொறுதவராய்ச்சேய்த்தாகத்தடைசெய்தார். (21)

தகைந்திவர்கணிறுவுதலாற்றனிவேந்தன்றேவியொடுந்
திகந்தமுறுவிமானமொடுஞ்சேணிழிந்துசுழன்றுவிழப்
புகுந்தனன்பின்றுணர்ந்துநான்புரிந்தபாதகமேதோ
வகந்தெளியேனெனவரசனரந்தைபடுமவ்வேலை. (22)

பாரிடந்தான்பாரிசத்திற்பணிகேட்குங்கணங்களிலோர்
பாரிடந்தான்பிருதுமுனம்படர்ந்துபடருருவேந்தே
பாரிடந்தாங்கியசங்கபாணியற்கோர்தவறிழைத்தாய்
பாரிடந்தாய்வருமுனக்குத்தெரியாதப்பாதகமே. (23)

ஆதலாலணிகூடலழகியமால்பதம்போற்றிப்
போதுலாங்குழலியொடும்பிரசாதம்புரிவிப்பாய்
நீதெலாமகலுமெனச்செப்பியேமுன்னடப்பக்
காதலாலவைகேட்டுக்காவலனும்பழிச்சுவனல். (24)

வேறு.

தேவதேவேசநின்றிருவடிக்கமலமே
நாவினுன்முறைமுறைநமவெனப்பணிகுவே
னுவலாலழகியவடிகளாலடிகண்மார்
பாவராசிகளெலாம்விடுபடப்படுவரால். (25)

காமமொண்கோபம்வெம்பசியெனுங்கனல்சுடத்
தாமயங்குயிர்களுக்குறுதிசேர்தஞ்சநீ
யாமதன்றகுதிகட்காதியோடந்தநீ
நாமநன்பகுதிநீபுருடனீநாரணா. (26)

அரியவோதாவுநீயவிமுதற்கலனுநீ
தெரிபடும்வேள்விநீசெந்தழற்கடவுணீ
புரிவசற்காரநீபுகலியமானனீ
பெரிதவேட்போர்பயன்பேறுநீயெந்தையே. (27)

கவ்வியுண்பொருளுநீயுணவுகாண்பவனுநீ
யவ்வவர்க்கனுபவப்பயனருத்துவதுநீ
யொவ்விலாயோகிநீயோகமார்பொருளுநீ
யெவ்வகைப்பயனுநீயென்றுகன்றேத்தினன். (28)

அடல்விமானத்திழிந்தரிவையுந்தானுமாய்ப்
புடவிமாற்றிசையினும்போந்துலாயர்த்தனன்
சடலுலாம்வையயங்கரையிடைக்கண்டனன்
மடலுலாநீபமாவனமடுத்தனகரம். (29)

வேறு.

எட்டெனும்வசுக்களும்பாலரெண்மருங்
கட்டுறுமருத்துவகணமுந்தேவரின்
மட்டிலாவினங்களுமலரின்வேதனு
நிட்டைசேர்சனகரேமுதலனேயரும். (30)

வழிபடீஇப்போற்றுமோர்மணிவிமானத்தை
விழிகளாற்கண்டனன்பெரிதும்விம்மிதா
னழிவில்பேருவகையானவனிமேலுறத்
தொழுதெழீஇநன்றுகைகுவித்துத்துள்ளினன். (31)

அண்ணலுமெட்டுருப்பமைந்தகோயினின்
றுண்ணெகிழ்கருணையான்வெளிவந்தோதரும்
புண்ணியம்யாவையும்புரிந்தகோமகன்
கண்ணெதிர்தோன்றினன்கழறன்மேயினன். (32)

மன்னகேளெமக்குமிம்மதுரைமாநகர்
தன்னிலேமனங்கொளுந்தகவுபோலமற்
றிந்நிலத்திடபமால்வரைக்குமில்லையா
லன்னதாலித்தலத்தருளின்வைகுதாம். (33)

பாருளவரையுமிப்பதியைமேவுவோந்
தாருளர்மார்பநீதானுமெம்மிடத்
தோருளமாபிவணுறைந்தின்னுடைச்
சீருளநிதிகளாற்பணிபல்செய்குவாய். (34)

நான்முறையுள்ளவாறெம்மைநோன்மைசால்
கான்மலர்தூவியெக்காலுமீறிலா
மேன்மைசேர்மதுசாமீபஞ்சேர்கென
வான்மறைந்தருளினன்மறையின்வாய்மையான். (35)

ஆனநாளதுமுதலாழிவேந்தனு
மானனுளுடனிருந்தளவின்மாநிதி
தானநாடுடையவணுணத்தான்சொரிந்
தேனைநாள்கழித்தனனிறைவற்போற்றியே. (36)

ஆங்கனமின்னமுமமலன்சேவடி
நீங்கிலனிருக்கின்றனிகழ்ந்தவாதிநா
ளீங்கிவைாரதனெனக்குக்கூறினன்
றேங்குசாரச்சோதத்திரவாசிமீர். (37)

உரைத்தவிம்மாக்கதைகேட்குமுத்தமச்
சிரத்தைசேரன்பினோர்செங்கண்மாயவன்
புரத்தசாயுச்சியம்புகுவர்பொன்னநாட்
டருத்தியுத்தேவனுமனையவோகையால். (38)

முதலாவது பிருதுச்சக்கரவர்த்திபூசித்தபடல முற்றும்.
ஆகக்கவி—354.

இரண்டாவது

காலநேமிவதைப்படலம்

பெருவிருந்தமுனிகாளெனும்வியாதன்மொழியிற்பிருதுவாந்
தருவிருந்தகைநெடுந்தகைவிமானமதுதப்பிசிலமேன்
மருவிருந்ததுளவோனைவழிபாடுசெயுமாண்பிதுவினிக்
குருவிருந்ததுறைதன்னிலுநிகழ்ந்தகதைகூறுதுமரோ. (1)

அந்தமாதவர்திரும்பவும்வியாதனைவணங்கியடிகேண்
மந்தமாருதமுலாவுமதுராபுரிவைகுந்தமுறையு
மெந்தைமான்மியம்வசுந்தரையிடத்திடைகிடைப்பதெளிதோ
நந்தமாசைவழிகூறினையெனப்பலநயந்தவுரையால். (2)

திகழ்விமானமதன்மேற்றிசையில்யாததிசயங்கடெரியேம்
புகலவேண்டுமிதுவென்றலும்வியாதமுனிபோதவருள்வா
னுகமுலாமதுரையின்குடதிசைக்கணொருயோசனையிடத்
தகலமாநைமிசத்தலமிருப்பனவருத்திபெறவே. (3)

கோலநேமியெறியத்தெரிவுபட்டகுறிகொண்டதவனே
ஞாலநேமியதிலேபலசுராதிபர்சயிக்கநசியாக்
காலநேமியசுரன்பொருதிறந்துகழிபட்டனனெனச்
சிலனேமிகவுரைத்தலுமுனித்தலைவர்செப்புவர்களால். (4)

கண்ணனூர்கலைபடைத்தவகதித்ததுவைபாயனபெரும்
புண்ணியாச்சரியமாங்கதையெமக்குரைபொழிப்பைவிரிவா
யண்ணலுன்னிடைவினவாசைகொண்டனமடங்கவெனலும்
வண்ணவார்சடைவியாதமுனியாதரவுவைத்துமொழிவான். (5)

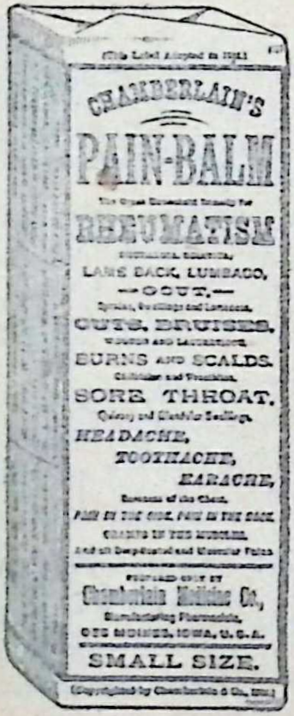
தோடவிழ்ந்திலகுதூயமலர்துன்றுதருவுங்கொடிகளு
மாடல்வண்டுமுரலும்படிநிறைந்தமருமாம்பிரவனங்
கூடமொன்றுநிழல்கொண்டுகெழுமின்குலமடர்ந்துபுதிதாய்
நீடநின்றொருகணங்கணமதற்கெழினிரம்பிவளரும். (6)

தூய்மலர்த்திரள்கலங்கனிகள்குழுமுதகங்கள்செறியக்
காய்மணப்பனையகன்றுகரிசிங்கமனைகாட்டெருமையோ
டாய்மதர்த்தகருமான்முதல்விலங்குமுணர்ஞானியரெனப்
பாய்மறத்தொழில்செயாதுபகைமாறவொருபெயின்றுகுலவும். (7)

(No. 2)

Chamberlain's Pain Balm.

உடம்பில்நோய்க்குச் சேம்பர்லேன் துரை செய்திருக்கும் தைலம்.

வாதசூலை, முதுகுபிடிப்பு, பக்க சூலை, மார்புவலி, எரிச்சல், வெந்நீர் பட்டபுண், தோள்புண், தலைநோய், பல்வலி, வேட்டுக்காயம், நசுங்குதலினால் ஏற்பட்ட வீக்கம், வலி இவைகளைத்தீர்க்கும்.

நோவும் வீக்கமுமிருக்குமிடத்தில் தைலத்தைத் தேய்த்தவுடனே உள் எலும்புவரைக்கும் மருந்திறங்குவதை உணர்வீர். உடனே வேதனை குறையும். தைலத்தைத் தேய்த்துவர நாளடைவில் நோய் அடியோடு நீங்கும்.

இது முழுவதும் மூலிகை. கைபடாமல் செய்தது.

எங்கும் விற்பது. எளிதிற் கிடைப்பது.

சின்னப்புட்டி ரூபா 1. — — பெரியபுட்டி ரூபா 2.